

FAIRUL CREȘTIN

REVISTĂ RELIGIOASĂ CREȘTINĂ BAPTISTĂ

Număr special

Încris la Trib. Arad sect. III. No. 6/1939

GERANT RESPONSABIL N. ONCU

Redacția: Arad, Bulevardul Regele Ferdinand No. 65

Pregătirea lecției

Fiecare învățător al Școlii duminicale trebuie să-și pregătească bine fiecare lecțiune. Iată motivele pentru cari trebuie să pregătească lecțiunea:

1. **Fără pregătire el nu va spune nimic nou elevilor.** Ei se vor plictisi de el și nu vor fi atenți. De fapt el nu-i învață nimic nou, spune doar vorbe goale și fără legătură.

2. **Trebuie să pregătim lecția în respect față de Biblie.** Biblia merită să fie studiată și a vorbi din ea fără pregătire, înseamnă să-ți bați joc de cuvântul lui Dumnezeu.

3. **Numai așa găsim adevărurile spirituale.** Biblia se deschide numai celor ce o studiază adânc. Pentruca să împărțim copiilor adevărurile trebuie să ne coborâm în minele ei bogate.

Iată câteva sfaturi pentru studierea lecției:

1. **Fă-ți o bibliotecă.** Cumpără-ți cărți cari te ajută să înțelegi Biblia. După Duhul Sfânt, cărțile sunt cel mai mare sprijin al învățătorului. Ce mare bogăție e o bibliotecă de cărți bune! Bani! cheltuiți pe cărți religioase sunt bine plasați. Ei vor aduce mult câștig!

2. **Studiază bine CALĂUZA.** În Călăuză sunt date învățături scurte. Tu le poți îmbogăți. Cugetă-te la fiecare punct din Călăuză și adaugă la el material nou.

3. **Studiază bine lecțiunea din Biblie.** urmărește ce spune Biblia, cuvânt cu cuvânt.

a.) **Studiază geografia lecției.** Cercetează pe hartă locul unde s'a petrecut lecția. De mulțori acest lucru aruncă o mare lumină asupra lecției. E absolut de lipsă ca fiecare Școală duminicală să aibă o tablă și o hartă a Palestinei. Harta se poate comanda dela Depozitul de Literatură. Costă 80 lei plus poșta. Pe hartă se poate arăta elevilor locul unde s'au întâmplat faptele din lecțiune. **Copiii învață mai repede prin văz decât prin auz.** Dacă văd locurile pe hartă, nu le uită niciodată. Pe tablă se pot scrie punctele principale ale lecției și alte desene interesante, cari ajută pe elevi să prindă învățătura mai bine.

b. **Studiază ce e scris mai înainte și după lecție.** Lecția are legătură cu ce e scris mai înainte și după ea. Numai așa poate fi înțeleasă.

c. **Studiază persoanele din lecție.** Dacă-i vorba de Petru, bunăoară, studiază toată viața lui. Așa fă cu fiecare persoană.

d. **Cercetează ce spune Biblia în alte locuri despre subiectul lecțiunii.** Dacă-i vorba despre iad bunăoară, caută să vezi tot ce spune Biblia despre el. Așa te va ajuta să în-

FARUL CREȘTIN

Număr special pentru Școalei
duminicale
(CĂLAUZA)

pentru trimestrul Iulie 1941

Abonamentul: 30 lei anual

Redacția și administrația ARAD,
B-dul Regele Ferdinand Nr. 65

Girant responsabil: N. Oncu

Redactor: Alexa Popovici

telegi mai mult bine lecția și îți va procura învățături noi și interesante.

e.) **Studiază împrejurările în cari s'a petrecut lecția.** Cercetează istoria în privința aceasta. Caută și în Biblie și vezi în **ce timp** și în ce împrejurări e așezată lecția.

f.) **Caută adevărurile spirituale din lecție.** Cercetează să vezi ce învățături poți scoate pentru elevi din lecție. Inșă să nu încerci să scoți ce nu e acolo.

4. **Caută pilde și istorioare** dar de acelea cari se privesc la lecția. Avem multe cărți cu ilustrațiuni și lumea e plină de pilde. Isus a luat cele mai multe pilde din viața de toate zilele. Ferice de învățătorul care are ochii deschiși, ca să vadă oriunde pilde și asemănări pentru adunările spirituale.

5. **Pregătește-ți sufletul.** Nu învățăm mai mult pe elevi prin **ceea ce suntem, decât prin ceea ce spunem.** Roagă-te mult în camera ta singur, înainte de a merge înaintea clasei, ca Domnul să te pregătească prin Duhul Său. Să nu-ți tulbure nimic sufletul când mergi la biserică, gândește-te numai la Domnul și la cuvântul Său. Astfel vei apare în fața clasei ca Moise, cu fața strălucitoare și cu inima caldă de iubire pentru Iristos.

6. **Fă-ți un plan al lecțiunii.** Adică, atunci când pregătești lecția, scrie pe o hârtie punctele ei principale. Pune ilustrațiile la locul lor. Asta te va ajuta să nu uiți lecția și să nu spui încurcată.

PROGRAM

pentru Școala Duminicală — durata 1 oră.

I. Deschidere și rugăciune — 20 minute.

1. Rugăciune de conducător.
2. Cânt. com. în picioare.
3. Cânt. com. șezând.
4. Citirea lecțiunii.
5. Rug. scurte de trei sau patru elevi (tineri)

II. Studiul claselor — 35 minute.

1. Cânt. com. în timp ce se împart clasele.
2. Învățătorul în clasă, face apel, colecta, etc. apoi discută lecția cu elevii. (Secretarul face raportul).
3. Cânt. com. în timp ce se adună clasele.

III. Încheiere — 15 minute.

1. Raportul secretarului.
2. Cânt. com.
3. Întrebări și cuv. de aur.
4. Cânt. com. în picioare.
5. Rugăciune de încheiere.

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMNECALE

(Pe lunile: Iulie, August și Septembrie 1941)

Intocmite de Ioan Rusu

Lecțiunea 27.

6 Iulie 1941

Eliberatorul din Egipt

Text: 6. 1—11; 13; 17—23.

Cuv. de aur: Ps. 106. 10.

EXPLICAȚIUNI: Ieșirea poporului Israel din Egipt a avut loc la anul 1491 n. de Hristos, sub conducerea lui Moise. Pentru aceasta el a fost pregătit de Dumnezeu 40 de ani, în tînutul Madian. Drumul spre Canaan cel mai scurt era prin Filistea, Dumnezeu însă a condus poporul Său prin pustie pentru a-l feri de războaie și a-l învăța să creadă în El.

Învățături:

1. CONDUCĂTORUL FACE CUNOȘTINȚA CU DUMNEZEU. Dumnezeu se descopere lui Moise din nou și atunci când el șovăiește:

a.) *Cu Domnul.* Dumnezeu este Stăpânul tuturor popoarelor. El domnește peste toți și servul Lui n'are de ce se teme.

b.) *El e Domnul naturii.* Vântul și marea îl ascultă. Când vântul suflă, apele se dau la o parte, iar poporul sfânt trece în pace.

c.) *Cu Domnul vieții.* El are putere să dea și să ia viața. El a luat viața lui Faraon și oștirii lui. Omul lui Dumnezeu să-și compătimească dusmanii și să nu aibă teamă de ei pentru că viața lor e în mîna lui Dumnezeu.

d.) *Domnul poporului Său Israel.* Dumnezeu are o deosebită iubire pentru poporul Său credincios. Pentru a-l inspira la încredere, se arată ca Dumnezeuul său personal.

e.) *Ca Domn al pămîntului.* El împarte pămîntul la cine vrea. A promis poporului Său Canaanul; l-a luat dela popoarele necredincioase și l-a dat aleșilor Săi.

f.) *Domnul care-și ține cuvîntul.* El

nu uită ce a promis. A te îndoi de cuvîntul lui Dumnezeu e păcat. E desconsiderarea lui Dumnezeu.

2. POPORUL NEASCULTĂTOR. Cauzele care au dus la neascultare au fost:

a.) *Desnădejdea.* Încercările grele pentru poporul ignorant l-a dus la neîncredere în cuvîntul lui Dumnezeu. Desnădejdea e cauza falimentului sufletesc atât la un popor cât și la individ. Astăzi avem mai multă nevoie de încurajare și speranță.

b.) *Asuprirea* duce la disperare. Suferința prea multă strică. Pavel cere să ne rugăm pentru regi și stăpînire ca să ducem o viață pașnică și liniștită. El știe că mulți vor cădea, când suferințele vor fi la înălțimea puterilor lor. Să ne rugăm pentru pacea lumii de azi.

c.) *Robia păcatului și a Diavolului* au dus lumea de azi la necredință și neascultare de Evanghelia lui Hristos. Când majoritatea oamenilor vor asculta de Evanghelia păcii lui Hristos, robia păcatului și a Satanei nu va mai aduce mizerie în lume.

3. O CONDUCERE DIVINĂ. Domnul merge înaintea poporului Său arătându-i calea spre locul promis.

a.) *Stălpul de nor.* Aceasta arată prezența continuă a lui Dumnezeu în mijlocul poporului credincios. Simbol al harului Său dulce și al mîngăirii în urma suferințelor.

b.) *Stălp de foc.* Simbol al puterii Lui mistuitoare. Al iubirii Lui calde pentru poporul salvat al luminii Sale, respectiv pentru cei care merg după El.

4. DOMNUL VA LUPTA PENTRU NOI.

a.) *Teama poporului de asupritor* l-a umplut de frică. El strigă la conducător plin de teamă. Necredința în Dumnezeu face pe un popor cântitor.

b.) Dumnezeu care dă liniște sufletului credincios. „Stați liniștiți” — zice Moise — „Domnul va lupta pentru voi.” Sufletul, care pornește pe drumul credinței, are nevoie de liniște. Aceasta i-o dă credință în grija lui Dumnezeu.

d.) Strigăte fără rost. „Ce înseamnă strigătele acestea” — zice Dumnezeu, — „spune poporului să pornească înainte! Murmurând și făcând chiar rugăcini fără credință nu vom putea înainta. Dumnezeu cere să mergem înainte pe drumul credinței, victoriei, libertății și al Canaanului ceresc.

INTREBĂRI: 1. Când a ieșit poporul Domnului din Egipt? 2. Cum a cunoscut Moise pe Dumnezeu? 3. Dece n'a ascultat poporul de Moise? 4. Ce face suferința cu omul? 5. Cum a condus Domnul pe copii Lui? 6. Ce a cerut Dumnezeu poporului, când murmură? 7. Care este drumul nostru?

Lección 28.

13 Iulie 1941

Prin pericole

Text: Exod 15; 23—27, 16; 1—16.

Cuv. de aur: Psalmul 107; 5—6.

EXPLICAȚIUNI: Trecerea Mării Roșii a fost prima experiență a poporului Israel cu Dumnezeu. Indulcirea apei amare este a doua experiență. Cauza acestor fapte a fost ca poporul să cunoască grija lui Dumnezeu și pregătirea lui pentru a primi legi.

I n v ă ț ă t u r i :

1. APELE INDULCITE.

a.) *Ape amare.* Dece au fost acestea ape amare noi nu știm. Știm însă că ele au fost făcute dulci. Acestea ape pot înfățișa amărăciunea vieții și stricăciunea firii pământești din cauza păcatului.

b.) *Lemnul dulce.* Noi nu cunoaștem dacă lemnul acesta a avut o substanță dulce în el. Chiar dulce de era prin sine, el nu putea îndulci apele. Secretul însă a stat în cuvântul lui Dumnezeu. Lemnul a fost doar

mijlocul de a ajuta pe oameni credând în puterea lui Dumnezeu. Simbolul crucii Domnului Hristos ca îndulcește viața celor credincioși.

c.) *După amăr și ne dulce.* În drum spre cer întâlnim ape amare și suferințe. În urma amărăciunii vine plăcerea dulce al harului lui Hristos.

2. DUMNEZEU RASPUNDE RUGĂCIUNII.

a.) *Lumina rugăciunii.* Rugăciunea face lumină. Poporul striga și plânge de sete. Dar nu găsea soluția de a bea dulci apă. Când Moise se roagă, Dumnezeu arată lemnul. El era aproape dar nu putea fi văzut.

b.) *Harul lui Hristos e aproape.* Noi însă nu-l vedem decât rugându-ne. Rugăciunea face lumină înaintea ochilor noștri. „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi asculta.” Acesta lucrul, care ne lipsește azi.

3. DOMNUL CARE VINDECA.

a.) *Amărăciunea vieții.* Poporul Domnului trece azi prin experiențe grele, întristări, desamăgiri și deșănări. Toate acestea îi fac viața amărâ. Domnul Hristos e Acela care vindecă.

b.) *Boalele fizice.* Noi avem suferințe în corp și trebuie vindecate. Un bolnav nu poate fi folositor curii lui Hristos. El însă spune: „Eu sunt Domnul, care te vindec.”

4. DIN SĂRĂCIE.

a.) *Apa îndulcită nu era suficientă pentru popor.* Ea a stămpărat setea pentru un timp.

b.) *Dumnezeu are izvoare și mări mari.* După ce poporul și-a stămpărat setea și întărit credința în Dumnezeu, a fost condus la izvoare mari și naturale.

Când ne încredem în Dumnezeu vom merge din putere în putere și din belșug în belșug. În viața această avem izvoare vremelnice, iar în celălaltă veșnice.

5. PÂINE DIN CER.

a.) *Numai strictul necesar.* Dumne-

zeu dă și pâine copilor Săi. O trimite din cer, dacă pământul nu o are. Dar numai strictul necesar; pâinea de fiecare zi. Călătorul cerului n'are nevoie de comori. Pâinea de toate zilele e destul. Azi, când lipsa de pâine amenință omenirea, s'avem credință în Dumnezeu care poartă de grijă. El va trimite bubișilor Lui pâine din cer.

INTREBĂRI: 1. Care au fost primele încercări a poporului Israel? 2. Ce ape au găsit ei în pustie? 3. Ce minuni a făcut Domnul acolo. 4. Ce putem învăța d'n îndulcirea apei? 5. Dela apele vindecate, unde a mers poporul? 6. De unde a primit el pâine? 7. Ce ne învață lecția de azi?

Lecțiunea 29.

20 Iulie 1911

Legea și închinăciunea în pustie

Text: Exod. 18, 13—27; 34, 4—25.

Cuv. de aur: Ps. 96, 8—9.

EXPLICAȚIUNI: Azi Moise se găsește cu poporul la Refedim, aproape de Sinai. Trei luni dela ieșirea din Egipt. Socrul lui se bucură de lucrarea lui Moise și se închină lui Dumnezeu cu jertfe.

Învățături:

1. UN CONDUCĂTOR OCUPAT.

a.) Durerile poporului. Pe măsură ce înainta prin pustie, Moise avea tot mai mult de lucru cu poporul. Durerile se înmulțau. De dimineața până seara era ocupat cu rezolvarea greutăților d'n popor.

b.) Dorința de-a face dreptate. Moise a fost un conducător drept. Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să fie drept în misiunea lui. Avem nevoie de oameni drești; de conducători drești.

2. UN SFAT ÎNȚELEPT.

a.) Oboseală multă și rezultate puține. Moise se obosea să împace poporul, dar nu putea singur. Sfatul socrului său e bine venit. Alege judecător pentru chestiunile mici. Un predicator nu trebuie să facă toate serviciile în Biserică, sau un conducă-

tor nu trebuie să ia locul altor slujitori. Lucrul predicatorului este chestiunile principale a poporului. Să dea de lucru tuturor membrilor din comunitatea sa. El să fie interpretul poporului, învățător al poruncilor lui Dumnezeu. Sarate calea spre Canaanul ceresc.

3. DUMNEZEU VA FI CU TINE.

a.) Deși Dumnezeu e cu noi, El ne folosește numai în măsura puterilor noastre. Moise era convins că Dumnezeu e cu el. Totuși ce-a fost peste puterile lui fizice și morale, n'a putut face. Trebuia ajutor.

b.) Lumea va recunoaște când Dumnezeu este cu poporul Său. Socrul lui Moise a recunoscut aceasta. Dar sfatul lui a fost bine venit. Nimeni nu e atât de înțelept ca să n'aibă nevoie de un sfat bun.

c.) *Credință în prezența lui Dumnezeu.* Moise credea în tovărășia lui Dumnezeu de aceea respecta legile și se închina. S'avem încredere în însoțirea Divină atunci, când mergem pe drumul crucii.

4. DARNICIE CU TRAGERE DE INIMĂ. Când Moise a cerut poporului daruri pentru facerea cortului de închinăciune, el a dat:

a.) Ca pentru Dumnezeu. Darnicul adevărat se gândește la cauza Domnului și nu la om. Mulți dau bani bisericii, dar nu ca pentru Dumnezeu.

b.) Cu gând de închinăciune. Ei doareau să aibă un loc, unde să întâlnească pe Dumnezeu. Trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu și bunurile noastre materiale.

c.) Fiecare. Nu numai un număr mic, ci toți bărbații și femeile au contribuit cu darurile lor pentru fiecare cortului sfânt. O biserică v'e are întotdeauna asemenea darnici „fiecare după puterea lui” — zice apostolul Pavel.

INTREBĂRI: 1. Unde se găsește Moise în lecțiunea noastră? 2. Cu cine s'a întâlnit el în pustie? 3. Dece

și cu ce a fost Moise ocupat. 4. Ce sfat a primit Moise dela soacra Său? 5. Ce încredere a avut Moise în drumul său spre Canaan? 6. Cum au dăruit copiii lui Israel pentru facerea cortului? 7. Ce dărnicii se facem noi? 8. Ce putem învăța de aici?

Lecțiunea 30.

27 Iulie 1941

O însărcinare mare

Text: Numerii 13. 1—3; 17—33; 14. 1—10.

Cuv. de aur: Numerii 21. 7.

EXPLICAȚIUNI: Azi poporul Israel este la hotarele Canaanului. Gata să intre. Îi trebuie însă informații despre starea lui. Dela granița de sud a țării promise când a trimis iscoadele. Strugurile cari l-au adus iscoadele din țară, a fost mare, dar a fost dus pe rudă, ca să nu se strice.

I n v ă ț ă t u r i :

1. TRIMITEREA ISCOADELOR. A fost bine oare că Moise a trimis iscoade? Pentru el da, însă pentru popor nu. Era mult mai bine poate dacă mergem înainte cu încredere. Scopul trimiterii lor a fost bun. Au fost cei mai buni oameni din popor cu spirit de observație. Au mers să cerceteze țara, aducând date precise. De multe ori însă e bine să nu cercetezi, ci să mergi înainte prin credință. Prea multă cunoștință duce la necredință.

2. ISCOADELE NU ȘI-AU CUNOSCUT TOȚI MISIUNEA LOR. Însărcinarea lor era mare. De rezultatul lor a depins moralul poporului. Ei n'au fost uniți. Ei trebuiau să fie plini de curaj. Misiunea lor era să inspire poporul la cucerire. Ei au fost misionarii Canaanului. Ei trebuiau să vină inspirați și să conducă poporul către biruință. Aceasta le-a descoperit caracterul lor. Când ne cunoaștem dușmanii, numai atunci se vede cât de tari suntem.

3. INFLUENȚA INDOIELNICILOR. La întoarcerea spionilor ei se împart

în două. O majoritate îndoielnici fără credință în isbândă.

a.) Ei câștigă majoritatea de partea lor. Se vede că poporul nu era vrednic sufletește să ia Canaanul.

b.) Răscoală poporul contra lui Iosua, Caleb și Moise. Toate neînțelegerile și desbinările din biserică sunt cauzate de îndoielnici. Ei nu cred în bine, ci în rău. Se îndoiesc de orice lucru bun.

c.) Necredința întotdeauna prinde mai bine în inima omenească. Căți nu descurajează pe lucrătorii Evangheliei azi?

4. IOSUA ȘI CALEB. Acești doi se deosebesc prin următoarele convingeri de cei zece:

a.) Că în țară curge lapte și miere așa cum a spus Dumnezeu. Ei au luat pe Dumnezeu pe cuvânt. Să credem că cerul și fericirea eternă e așa cum a spus Dumnezeu în Hristos.

b.) Că poporul din Canaan nu ar nici un sprijin. Ei pot fi mări și avea cetăți întărite. Ei însă n'au sprijinul moral. Nu trebuie să ne temem de puterea formală și materială a dușmanilor noștri. Pentru că ei nu au forța spiritului Divin.

c.) Că Dumnezeu este cu ei și vor învinge. Acești doi oameni nu s'au îndoit de prezența și sprijinul lui Dumnezeu în cucerirea Canaanului. Dacă Dumnezeu a distrus pe Faraon și oștirea lui, le-a dat pâine și apă în pustie, cu atât mai mult le va da isbândă și în ocuparea țării promise. Dacă Dumnezeu ne-a dat pe Hristos, atunci când eram morți în păcatele noastre să credem că ne va da și cerul.

5. SLAVA LUI DUMNEZEU ÎN CLIPE GRELE.

a.) Când încercarea credincioșilor este la culme, atunci apare Domnul. Moise căzuse la pământ de durere, văzând furia poporului desnădăduț, care nu mai aveau încredere în El. Atunci Dumnezeu se arată în slava

Sa. Vorbește poporul necredincios și înalță din nou pe Moise.

b.) Cei credincioși vor trăi chiar și în foc. Iosua și Caleb alături de Moise sufăr în pustie încă 40 de ani din cauza îndoielnicilor. Dar ei scapă și tot ajung să intre în Canaan. Multe biserici întârzie în atingerea scopului lor în împlinirea misiunilor din cauza celor îndoielnici și răsvrățiți. Cei credincioși însă vor ajunge la zel.

INTREBĂRI: 1. La ce hotare se găsește poporul credincios astăzi? 2. Câți oameni a trimis Moise în Canaan? 3. Ce misiune aveau ei? 4. Ce înfrângeri au avut îndoielnicii asupra poporului? 5. Prin ce s'a deosebit Iosua și Caleb de cele zece iscoade? 6. Ce au arătat ei poporului? 7. Cum s'a arătat slava lui Dumnezeu în încercarea lui Moise? 8. Ce ne învață aceasta lecție?

Lecțiunea 31.

3 August 1941

Impărăția cerurilor

Text: Matei 13. 31-34. 44-48.

Cuv. de aur: Matei 13. 45-46.

EXPLICAȚII. Scopul pildelor este să facă clar înțelesul împărăției. Domnul lua pildele din viața zilnică pentru a face pe oameni să înțeleagă adevărurile spirituale în toate aspectele lor. În textul de azi Domnul e cu cei 12 în a doua călătorie misiionară prin Galilea.

I n v ă ț ă t u r i :

1. GRAUNȚELE DE MUȘTAR. Înțelesul acestei pilde este:

a.) *Inceputura mică și rezultate mari* ale Impărăției lui Dumnezeu. Așa că, pilda are un singur înțeles.

b.) Impărăția a început în mic și sfârșește în mare. Atunci era Isus singur și azi sunt milioane de inimi, în care Duhul Lui lucrează.

c.) A început pe un ținut foarte mic și neînsemnat, iar astăzi a cuprins lumea întregă. Ea a început în familii sărace, dar pe urmă a cucerit case mari și regești. Deci să ne bucu-

răm întotdeauna de începutura mică a Impărăției lui Dumnezeu.

2. PILDA ALUATULUI. Înțelesul acestei pilde e unul și foarte simplu. Ea arată o nouă însușire a împărăției.

a.) Impărăția lui Dumnezeu este pătrunzătoare. Asemenea aluatului care pătrunde în făină, puterea Impărăției pătrunde în mod tainic în sufletele oamenilor fără ca aceasta să se vadă.

b.) Impărăția este molipsitoare. Prin influența Duhului Sfânt, care atrage cu promisiuni inimile oamenilor.

c.) Impărăția crește. Cum aluatul dospesște făina plămădită făcând-o neîncăpătoare în covată, la fel împărăția merge crescând, până când va umplea tot pământul. Căci tot pământul va fi plin de cunoștința Domnului.

3. COMOARA ASCUNSA. Înțelesul acestei pilde ne dă alt aspect al împărăției și anume:

a.) Stărnește interes. Cine aduce despre ea, și crede devine interesat în împărăția lui Dumnezeu.

b.) Stărnește curiozitate. Ce aude, caută să vadă, să cerceteze și să cunoască adevărul despre ea, pe cât și binecuvântările ei.

c. Duce la sacrificii. Cine vrea să intre în ea, va jertfi toate bunurile sale materiale și spirituale. Numai sacrificându-ne pe noi înșine vom dobândi împărăția cerului.

4. MĂRGĂRITARUL. Ideia principală a acestei pilde este:

a.) Valoarea mare a împărăției lui Dumnezeu. Cere tot ce are omul. Cine o găsește de bună voie, va da tot ce are pentru Impărăție.

b.) Impărăția a trebuie căutată. Dacă negustorul nu caută mărgăritarul, nu-l găsește. Mulți găsesc Impărăția. Atunci însă, când văd valoarea ei, renunță, ca și tânărul bogat.

5. PILDA NĂVODULUI. Înțelesul acestei pilde, este următorul:

a.) Aparența înșeală. Așa cum nu toți pești din năvod sunt buni, al feluși în biserică nu toți membrii sunt

adevărați creștini. Sunt și vor fi creștini falși în Impărăție. Numai îngerii în ziua hotărâtă îi va putea alege. Să căutăm deci a fi și în inimă ce suntem în aparență.

INTREBĂRI: 1. Unde se găsea Domnul, când a spus aceste pilde. 2. Ce înseamnă pildele? 3. Ce învățăm din fiecare? 4. A se întreba însemnătatea fiecărei pilde? 5. Ce ne învață lecția?

Lecțiunea 32. 10 August 1941

Serviciul credincios

Text: Matei 25, 14—29.

Cuv. de aur: Matei 25; 21.

EXPLICAȚIUNI: Textul de azi este un fragment din marele cuvântări ținute de Domnul, Marti, în săptămâna patimilor. Cu pilda talanților Domnul vrea să arate marea însărcinare a ucenicilor.

I n v ă ț ă t u r i :

1. CHEMAREA CREȘTINULUI.

a.) Să lucreze cu toate puterile pentru cauza Impărăției lui Hristos. Creștinul trebuie să știe că puterile trupești și sufletești îi sunt date de Dumnezeu, nu numai să lucreze pentru pâine, ci mai mult, pentru marele ideal al lui Hristos.

b.) Scopul Impărăției lui Hristos este spiritual. Pentru acesta creștinul trebuie să-și concentreze toate puterile la dobândirea de suflete.

2. ROBII CUMPARAȚI DE HRISTOS.

a.) Hristos a răscumpărat întreg neamul omenesc. A cumpărat omul întreg; suflet și corp.

b.) Voința, inima, conștiința, mintea, simțul și toate facultățile sufletești sunt de drept și de fapt ale lui Hristos. De aceea El încredințează misiunea robilor Săi, cerându-i să a împlinească. Noi trebuie să fim conștienți că, tot ce suntem aparținem Lui.

3. ADEVĂRATUL SCOP AL VIEȚII.

Prin pilda cu talanții Mântuitorul ne arată adevăratul scop al vieții.

a.) Serviciul. Suntem chemați să servim. Hristos a venit ca să servească și nu ca să fie servit. b.) Viața de serviciu ne ține în strânsă legătură cu Dumnezeu și oamenii. Mulți creștini vor să fie alături de Hristos în cer. Însă serviciul omilor pe care l-a făcut El, nu-l iubesc.

c.) Mărturisind numele Lui și îngrijind pe săraci orfani și bolnavi, ne vom împlini scopul în viață.

4. CE SUNT TALANȚII? Am vrea să știm înțelesul real al talanților. Fiecare ucenic a lui Hristos are ceva de lucru în lume. Talanții însă se dau după capacitate și nu după dorință sau voință.

a.) Daruri înăscute, adică însușiri sufletești cu cari omul se naște, sunt talente sau daruri.

b.) Daruri primite dela Domnul prin Duhul Sfânt în urma întoarcerii din lume.

c.) Daruri dobândite prin silință, muncă și educație și toată destoinicia pusă în slujba lui Hristos.

d.) Facultățile mintale pot fi numite în rândul talentelor. Puterea de judecată, memoria care păstrează cuvântul de Dumnezeu, inteligența care contribuie la prezentarea în mod plăcut a adevărilor sfinte.

e.) Vorbirea. Cultivarea vorbirii pentru Dumnezeu e un mare dar. Vorbirea e cea mai frumoasă artă. Credinciosul trebuie să o cultive și să folosească pentru Domnul.

f.) Influența (înfrăurirea). Domnul a avut influență mare. Pavel spune: Episcopii să fie vorbiți de bine, dar Domnul zice lumina voastră să întrecă pe a cărturarilor și a fariseilor. Acesta înseamnă influență creștină.

g.) Timpul care aparține lui Dumnezeu. Domnul ne dă timp de viață pe pământ pentru a-l folosi bine. El are drept la o parte principală din viață și din timpul nostru. Mulți creștini folosesc tot timpul pentru ei

h.) Sănătatea care trebuie îngrijită și folosită pentru Domnul.

i.) Puterea Domnul ne-a dat puteri fizice și morale pentru a-l putea servi.

j.) Bani cari ni-e sunt dați a-i pune în slujba Evangheliei. Ei sunt rodul energiei și înțelepciunii puse de Dumnezeu în noi. De aceea trebuie să închinăm Lui. La venirea Sa, Hristos va cere socoteală de toate acestea daruri sau talente. Atunci vom vedea cât câștig am făcut Domnului.

INTREBĂRI: 1. Când a vorbit Domnul textul nostru? 2. Ce chemare are creștinul? 3. Pe cine a răscumpărat Hristos? A răscumpărat El întreg omul? Care este scopul vieții? 4. Explică înțelesul talanților.

Lección 33.

17 August 1941

Puterea Celui blând

Text: Luca 14. 7—11. Matei 23. 1—12.

Cuv. de aur: Matei 5—5.

EXPLICAȚIUNI: Acest tot din Luca e rostit în casa unui sef fariseu. Probabil în Perea în ultima misiune a Domnului prin acest ținut. Matei 23 este rostit la Marti, săptămâna patimilor în curtea Templului. El condamnă mândria și goana după înfățetate.

Invățături:

1. UN SINGUR INVĂȚĂTOR. Domnul Isus deslipește inima ucenicilor de aluatul vechi Iudaic. El pune capăt în Biserica Sa explătării de suflète pe chestia religioasă. În ce privește legătura dintre om și Dumnezeu este un singur învățător Isus Hristos. Nimeni nu-I poate lua locul.

a.) O singură învățătură adevărată. Aceasta este Evanghelia.

b.) Dar ce sunt apostolii și teologii? Ei sunt numai purtători de cuvânt al marelui învățător Isus Hristos. Ei predau învățătura primită de la Hristos. Dacă Biserica s'ar fi ținut de aceasta idee, nu s'ar fi strecurat atâtea lucruri despre care Isus nici n'a vorbit în biserică.

2. UN SINGUR TATA. Iudeii țineau

la strămoșii ca părinți De exemplu părintele Avraam, Iacob, etc. Chiar femeia Samariteancă spune Domnului: Ești tu mai mare ca părintele nostru Iacob? Deci Domnul Isus deslipește în ma ucenicilor de asemenea părinți spunând că, este un singur Tată: „Dumnezeu”.

Cei cari cred în Isus, sunt înfișii prin El și au dreptul de copii a lui Dumnezeu. Pe acest Tată trebuie să-L cunoască toți oamenii.

3. PUTEREA SMERENIEI. Isus arată influența celor blânzi și smeriți. Smerenia e cea mai înaltă virtute creștină. Isus Domnul a avut-o, apostolii au dovedit-o și toți marișii au strălucit prin aceasta virtute. Nu șade în caracter creștinului să fie brutal, ci blând și smerit.

a.) Cel blând poate servi pe cei mici și slabi.

b.) Smerenia și blândetea duc pe om aproape de Dumnezeu. Ne-ajută să fim conștienți de slăbiciunile noastre și să găsim trecere în fața Domnului.

c.) Smerenia duc la Dumnezeu care înalță la locul potrivit pe acei cari nu se înalță singuri. El cunoaște locul fiecărui ucenic al Său.

4. MUTA-TE MAI SUS. Aceasta expresie e rodul umilinței.

a.) Nu-ți căuta singur meritele și nu te aprecia pe tine însuși. Lasă-te considerat de semenii tăi. În societate la locul dela urmă, — spune Domnul. — Ei vrea ca ucenicii Lui să fie modesti și politicoși. Să nu umble după locurile de frunte. Chiar în biserică trebuie evitată ispita aceasta. Așteaptă ca să-ți spună cei din jurul tău pofteste mai sus. Oamenii știu aprecia când e nevoie pe oricine. Blândetea și umilința sunt ariple înălțării.

INTREBĂRI: 1. Cu ce ocazie a vorbit Domnul textul nostru de azi? 2. Ce-a spus El despre învățător? 3. Cine este învățătorul nostru? 4. Ce-a spus Domnul despre numirea de părinte și cine are dreptul la acest

nume? 5. Ce face și unde duce blândețea și smerența? 6. Ce loc spune Domnul să luăm în societate și biserică?

Lecțiunea 34.

21 August 1941

Fericiți cei milostivi

Text: Luca 10. 35. 37.

Cuv. de aur: Matei 5. 7.

EXPLICAȚIUNI: Azi Domnul e în Iudea cu ocazia sărbătorii corturilor ținută în Ierusalim. El vorbește în fața dușmanilor. Un învățat al legii cu gând ispititor îi pune întrebarea, la care Domnul răspunde folosindu-se de-o întâmplare depe drumul Erichonului.

I n v ă ț ă t u r i :

1. **PORUNCA CEA MAI MARE.** Întrebarea legiuitorului este: Care e porunca cea mai mare? Isus îi arată legea. Aceia ce El bine știa.

Să iubești pe Dumnezeu. Aceasta știa cărturarul că scrie în Lege. Cum să iubim pe Dumnezeu?:

a.) Cu toată inima, Dumnezeu vrea inima noastră întreagă. El nu găsește plăcere într-o inimă pe jumătate.

b.) Cu tot sufletul Dumnezeu are drept la sufletul nostru în întregime, căci e al Lui. E din ființa Sa.

c.) Cu toată puterea. Se cere stăruință și energie în a iubi pe Dumnezeu. El vrea o iubire lucrătoare. Puterile noastre trebuie consumate pentru gloria Lui.

d.) Cu tot cugetul. Pe lângă inimă suflet, putere, Dumnezeu cere ca iubirea noastră să meargă mai adânc în cuget. Adică cu conștiință. Dumnezeu vrea conștiința noastră. Toate gândurile noastre să fie îndreptate asupra ființei Sale. Pentrucă e fresc a te gândi meru la ființa iubită

Să iubim pe aproapele nostru. Dacă putem iubi pe Dumnezeu, nu vom ură nici pe oameni. Dar cine-i aproapele nostru?:

a.) Fiecare om e aproapele nostru. Indiferent de nație, rasă ori clasă socială. Din moment ce are suflet ca

noi și un corp supus slăbiciunii aproapele nostru.

b.) Omul care a ajuns în nenorocire și are trebuință de sprijinul nostru, e aproapele cel mai adevărat. Isus a dovedit prin viața Sa pământească cine-i aproapele nostru. Oricopil, femeie și bărbat a găsit în Isus ființa iubitoare.

2. **RELIGIA LUI ISUS E RELIGIA MILEI.** Aproapele celui căzut între tâlhari a fost Samariteanul milostiv care a avut milă de el.

Preotul a trecut pe lângă căzuții între tâlhari, dar nu l-a băgat în seamă. El avea religie, cunoștea legea, citea și predica probabil. El însă nu era mai bun. Avea o inimă rece lipsită de milă.

Levitul la fel învăța legea pe alții dar când trece pe lângă cel nenorocit nu o aplică. A învăța și a nu face, înseamnă osândă. Creștinismul are dogme, preoți, profesori și teologie și predicatori, dar nu are iubirea și mila de-aproape. Câți orfani săraci și bolnavi sunt însă nu-i bagă nimeni în seamă. Ei întâlnesc inimi reci și goale în jurul lor.

Samariteanul om nebagat în seamă de Iudei, are o inimă iubitoare și miloasă. Isus scoate în evidență inima Lui religioasă. El avea religia în inimă. Pe când preotul și levitul au lăsat-o în templu.

3. **IUBIREA ȘTIE CE SĂ FACĂ FĂRĂ PORUNCA LEGII.** În iubire este întrupată toată legea și proorocii. Ea știe ce să facă fără a primi sugestii. În ea locuște mila și adevărul. Fapt și nimic altceva. Iubirea leagă rănile și merge pe jos. E plină de altruism.

Ea se îngrijește de viitorul apropielui sărman. Ar fi fost un lucru pe jumătate, când Samariteanul și-ar fi isprăvit lucrarea la han. El însă se îngrijește și de viitorul apropielui său bolnav. Abia atunci, când va fi sănătos, el și-a isprăvit lucrul pentru el. Mulți creștini și-arată puțină milă

pentru orfani săraci și bolnavi în prezent. Nu se gândește însă la viitorul lor. Hristos se îngrijește de prezentul și viitorul ficăruî suflet în parte. Să-l urmăm.

4. DUTE DE FĂ ȘI TU LA FEL. Când cărturarul a răspuns adevărul, Isus cere să-l împlinească. „Dute și fă la fel”... Ce?

a.) Imbracă pe cei lipsiți de haine. Aceasta e porunca cerească.

b. Hrănește pe flămânzi împărțindu-ți pâinea cu ei. Sunt atâți nevoiași cari așteaptă ajutorul tău cărturarule, preotule, predicatorule, și creștinule cari te lauzi cu credința și Mântuirea. Nu uita însă că, semnul mântuirii e iubirea de Dumnezeu și aproapele. Leagă și tratează pe bolnavi în corp și suflet.

INTREBĂRI: 1. Unde și cu a spus Domnul pilda Samariteanului? 2. Cum să iubim pe Dumnezeu? 3. Dar pe aproapele? 4. Spune deosebirea între cei doi oameni din gilda lui Isus. 5. Are iubirea nevoie de lege? 6. Ce să facem noi? 7. Ce ne învață lecția de azi?

Lecțiunea 35.

21 August 1941

Iertare fără margini

Text: Matei 18; 21—35; 6. 14. 15.

Cuv. de aur: Luca 6. 37.

EXPLICAȚIUNI: Când Domnul a vorbit pilda iertării, trăia ultimele momente în Galilea. În acele timpuri mai era în vigoare dreptul de-a vinde oamenii. Probabil costul unui rob cu familia întregă 10.000 de talanți. Cu această ocazie El arată ucenicilor Săi că iertarea trebuie să fie fără margini.

Învățături:

Azi e Duminica a cincei, rugăm colecta pentru cassiera Școalelor duminicale a se trimite la fr. Dumitru Baban, str. Mareșal Jofre 6, Constanța.

1. IMPORTANTA IERTĂRII. Intre-

barea se ridică, de ce trebuie să iertăm?

a.) Noi trebuie să iertăm pentru că suntem datori. Nu putem trăi în unitate cu frații noștri, dacă nu iertăm.

b. Pentru că și Dumnezeu ne-a iertat pe noi. Dacă am primit dela Domnul harul iertării, suntem chemați a răspunde cu acest spirit greșilor noastre.

c.) Pentru că să putem primi iertare atunci, când greșim lui Dumnezeu. Nu trebuie să uităm că în orice clipă putem greși Domnului nostru.

d.) Pentru că de felul nostru de-a ierta depinde iertarea păcatelor noastre de către Dumnezeu. „Dacă iertați oamenilor greșelile voastre”, — zice Domnul.

2. SPIRITUL ÎN CARE TREBUE SĂ IERTĂM. Este o normă de iertare? Da!

a.) Iertarea trebuie făcută cu toată inima. Aceasta înseamnă restabilirea raportului de iubire între ofensat și greșit. Dacă n'am iertat cu toată inima, nu putem iubi pe greșitul nostru.

b.) Iertarea să fie făcută fără a ne mai aduce aminte de greșală. Când pomenim oamenilor greșelile iertate, înseamnă că n'am uitat de ele și mai avem încă ceva împotriva lor. Iertarea trebuie să fie odată pentru totdeauna.

3. De câte ori avem dator'a să iertăm pe fratele nostru? Răspunsul îl dă Domnul.

a.) Întotdeauna. De câte ori iratele nostru ne greșește suntem datori a-l ierta.

b.) De câte ori ne cere iertare. Ar fi o crimă morală să nu ierți pe cel care-și recunoaște vina.

Să iertăm și atunci când nu își cere iertare? Cred că da. Nu greșim de loc. Dumnezeu încă ne iartă nouă atâtea greșeli, fără ca să-I cerem

no. El nu ține în socoteală toate greșelile noastre. De șapte zeci de ori câte șapte dacă greșește fratele nostru, să-l iertăm. Dacă aceasta o cere Domnul, sigur că și El o face. Și El ne răspunde la Iel.

4. URMĂRILE NEIERCĂRII. Ce să întâmplă în cazul când n'am vrea să iertăm pe fratele nostru vinovat. Din cuvântul Domnului reiese: pierderea iertării primite de la Dumnezeu. Impăratul auzind că robul iertat nu și-a iertat la rândul său colegul, l-a retras iertarea aruncându-l în temniță până va plăti totul. „Tot așa” — zice Domnul Isus — „că va face și Tatăl cereșc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său.” În ziua judecării Dumnezeu va pedepsi chiar pe copiii Lui, care n'au avut bunătațea să ierte pe frații lor.

Rugăciunea neascultată. Dacă nu iertăm oamenilor greșelile, ne sunt împiedecate rugăciunile. Dumnezeu răspunde oamenilor cari tind a se potrivi în caracter cu El.

INTREBĂRI: 1. În ce împrejurare a vorbit Domnul despre iertare? 2. Dece trebuie să iertăm? 3. Cum să iertăm? 4. De câte ori să iertăm pe fratele nostru? 5. Carii sunt urmările neiertării? 6. Ce învățăm din lecțiune?

Trimiteți imediat colecta la cașterul Școlilor duminicale.

D. Beban Constanța, str. Mareșal Joffre 6.

Lecțiunea 36. 7 Septembrie 1941

Curajul și tăria lui Iosua

Text: Iosua 1. 1—11; 3. 1—17; 4:1—8.

EXPLICAȚIUNI: Intrarea lui Iosua în Canaan a fost la anul 1451, înainte de Hristos. Cartea lui Iosua cuprinde un period cam de 25 ani. În acest timp s'a ocupat Canaanul și s'a făcut împărțirea lui. Iosua a fost om deosebit

în caracter. S'a născut în Egipt Moise și el num se urmașul său din timp.

Învățături:

CARACTERISTICELE LUI IOSUA

1. O CREDINȚA DESAVĂRȘITĂ ÎN DUMNEZEU. Iosua avea o credință întreagă. Aceasta se observă în viața lui dela plecarea din Egipt până la intrarea în Canaan. Aceasta l-a ridicat mai pe sus de ceilalți oameni. El nu a desonorat pe Dumnezeu prin îndoielile lui. A crezut în cuvântul Lui zi cu zi și ceas cu ceas. De aceea Dumnezeu l-a păstrat până la adânci bătrânețe în lucrul Lui. Domnul Isus cere ucenicilor Să, aveți credință în Dumnezeu. De credința în Dumnezeu atârnă pacea sufletului nostru.

2. UN CURAJ PUTERNIC. Iosua a fost părtaș la toate greutățile și încercările din pustie. Dar el n'a murmurat niciodată.

Ca iscoadă în Canaan s'a întors plin de încredere și curaj. El căuta să îndemne poporul la curaj și încredere. În fața dușmanilor însă a dat dovadă de eroism. Zidurile puternice din Canaan și figura uriașilor nu l-a putut strecura nici cea mai mică îndoială în suflet. Dumnezeu pușese stăpânire pe inima lui. Unde locuște îndoiala, Dumnezeu n'are loc.

3. UN MARE CONDUCĂTOR AL OAMENILOR. Conducătorii mici și mari, bisericesti și politici pot învăța dela Iosua mult. Iosua a știut conduce oamenii pe drum bun. Sigur el nu l-a dus pe drumul pe care ei n'a mers. El l-a condus pe drumul credinței în Dumnezeu. Când sau abătut l-a chemat 'napoi. L-a condus pe drumul gloriei și a biruinței. Să ne rugăm pentru conducătorii bisericesti și sociali ca Iosua.

4. UN ENTUZIASM BINE ÎNTEMEIAT. Iosua a fost zelos în lucrul său. O râvnă aprinsă l-a condus toată

vața. A fost un om a lui Dumnezeu, înălțecat, care prin zelul lui a aprins poporul pentru cucerire. Conducătorul adevărat trebuie să inspire și să aprindă vo-nța de lucru în poporul său.

5. CREDINȚA TARE ÎN INDEPLINIREA DATORIILOR. El n'a făcut lucruri de al căror terminare să se îndoașcă. Intreaga sa lucrare a fost înfăptuită în chip desăvârșit. Cine se îndoaște de succesul lui va da faliment înainte de-a începe. Iosua a crezut în Dumnezeu însă și în capacitățile sale. El s'a cunoscut ce poate și aceasta a făcut cu râvnă. El a fost sigur că alături de Dumnezeu va atinge jnta slujbei sale. Să credem în Dumnezeu, dar să prețuim și facultățile noastre primite dela El.

INTREBĂRI: 1. La ce an a intrat Iosua în Canaan? 2. Ce credință a avut el? 3. Spune ceva despre curajul lui Iosua. 4. Ce fel de conducător a fost Iosua? 5. Ce entuziasm sau râvnă a avut el? 6. Ce credință a avut el în îndeplinirea datoriilor sale? 7. Ce învățăm d'n lecția de azi?

Lecțiunea 37. 14 Septembrie 1941

Poposirea în Canaan

Text: Iosua 14. 1—15 și 19. 1—10.

Cuv. de aur: Iosua 24. 24.

EXPLICAȚIUNI: După cucerirea Canaanului Iosua se oprește cu poporul și începe împărțirea pământului cucerit. Nouă seminții și jumătate au fost așezate la vest de Iordan, iar două seminții și jumătate la partea de est a Iordanului. Cortul întâlnirii cu Dumnezeu i-a așezat la Silo. Deși Dumnezeu dă poporului Său țara, totuși ei trebuia s'a cucerească. Trebuie să contribuim cu puterile noastre la dobândirea bunurilor promise de Dumnezeu. Chiar rugăciunea e o con-

tribuție omenească în a primi făgăduințele lui Dumnezeu.

Învățături:

1. CARACTERISTICILE CANAANITILOR. Vom căuta să înțelegem caracteristicile acelor oameni d'n pământul promis.

a.) Erau oameni pricepuți la război. D'n aceasta cauză o mare parte din iscoade s'au temut de ei.

b.) *Locuiau în cetăți cu ziduri puternice.*

c.) Avem arta civilizației depe vremea aceea ca și Egipteni.

d.) Se pregătiseră puternic pentru a înfrunta poporul Domnului. Însă toată civilizația, cetățile întărite, pregătirea lor războinică s'a înfrânt în fața poporului lui Dumnezeu, care avea o pregătire sufletească puternică, câștigată în pustie.

2. VIAȚA MORALĂ ȘI SPIRITUALĂ A CANAANITILOR.—Cât despre viața spirituală a canaanitilor putem spune că, a fost foarte decăzută.

a.) Erau corupți în închinăciune și morală. Închinăciunea și morala era complet distrusă.

b.) Avea o stare disperată (apostasie desnădăjduită). Aceasta a văzut-o Iosua și Caleb, când au spus lui Moise și poporului: „Ni vom birui, căci ei n'eu pe nimeni.”

c.) Se închinau la zeul desfrăului și practicau diferite vătăiri sau patimi joshice. Așa că viața lor sufletească era complet d'strusă și lipsită de putere. Când Iosua a porât contra lor în numele lui Dumnezeu, ei au căzut ca un gard putred. Biserica Domnului Hristos nu trebuie să se teamă de lume, pentrucă la înălțare se arată puternică, fiindcă înăuntru e putredă.

3. INSTINTAREA LOR DIN PARTEA LUI DUMNEZEU. Dumnezeu n'a trimis nimicirea pentru canaaniti înainte ca să-i înștiințeze pe diferite căi.

a.) Căderea Sodomei și a Gomorei a fost o înștiințare din partea Domnului pentru toți locuitorii Canaanului. Dumnezeu înștiințează și astăzi lumea prin cutremurele de pământ, inundații și scufundări de pământ. O dacă ar fi luate în seamă.

b.) Viața patriarhilor ca Avraam, Isaac și Iacob a fost o chemare la pocăință pentru locuitorii Canaanului. Dar nici caracterul sfânt al acestor oameni pe cât și rugăcunile lor nu i-a mișcat din viața păcătoasă întorcându-se la Dumnezeu. Viața credincioșilor mântuiți prin har este azi pe de o parte o chemare la pocăință, iar pe de alta o osândă pentru lume. Inșă ei sunt disprețuiți și neabăgați în seamă.

4. NIMICIREA CANAANITILOR. Când o persoană sau un popor ajunge în starea de a nu se mai putea îndrepta, urmează ruina și nimicirea lui.

a.) Pedepsa lui Dumnezeu pentru canaanii a fost împlinită prin Iosua.

b.) Babilonul, Ninive și Roma au fost pedepsite prin război din cauza corupției (căderii spirituale) prin război. Să ia aminte toți aceia cari nesocotesc pe Dumnezeu căci soarta lor e nimicirea. Dumnezeu se va arăta într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei cari întristează pe copiii Lui și cari n'ascultă de Evanghelia lui Hristos, II Tes. 1—8.

5. INSEMĂNĂTATEA RĂZBOIULUI DIN CANAAN. Scopul războiului contra canaanitilor este următorul:

a.) Curățirea țării și a templului. Acest pământ era sfânt și Dumnezeu voia să-l curățe de întinărirea acestor oameni nelegiuiți. Templul trebuia așezat într-o stare curată și sfântă.

b.) Libertatea civilă. Poporul Israel avea nevoie de libertate. Iar sub conducerea lui Dumnezeu, să guverneze liber.

c.) Libertate religioasă. Războiul conducerea lui Iosua trebuia să dărâgă superstiția (temerile basme habă și închinări neadevărate) idolatrii patimile rele. Misiunea bisericii nu cumpărate prin sângele Domnului Hristos are de luptat și azi cu acele lucruri. Ea trebuie să ducă război sfânt pe terenul sufletesc.

6. SEMN AL CUCERIRII ÎNTR-UNULUI PĂMÂNT. Câștigarea Canaanului de către un popor credincios a fost începutul cuceririi pământului în treg pentru poporul credincios. În acest pământ avea să se nască Mesia Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu, Isus Mântuitorul lumii. Sub conducerea Lui Biserica cea adevărată merge azi din biruință în biruință câștigând lumea pentru Dumnezeu.

7. CREDINȚA ÎN DUMNEZEU DĂ PUTERE. Caleb la vârsta de 85 de ani e tot atât de tare ca și la 40 de ani. El poate să înfrângă dușmanii ca un viteaz tânăr. Spurgeon la fel muncit plin de viață, până la o vârstă bătrânețe. Gh. Müller a făcut cele mai lungi călătorii misionare și a ținut cele mai multe predici după vârstă de 70 ani. Să ne închinăm viața credinței și în slujba lui Dumnezeu, ca să avem putere din belșug.

INTREBĂRI: 1. Cum a fost împărțit pământul Canaan? 2. Cari au fost caracteristicile (insușirile) canaanitilor? 3. Cum a fost starea lor spirituală? 4. Cum i-a înștiințat Dumnezeu înaintea de-ai pedepsi? 5. Spune ceva despre nimicirea locuitorilor din Canaan? 6. Care a fost însemnătatea războiului din Canaan? 7. Ce însemnă cucerirea pământului Canaan? 8. Care sunt roadele vieții de credință?

Fi prezent în toată vremea la Școala duminică.

Lección 38. 21 Septembrie 1941

Istoria lui Ghedeon

Text: Judecătorii 6; 1—40; 7:1—25.

Cuv. de aur: Roman. 8. 31.

EXPLICAȚIUNI: Problemele timpurilor în vremea judecătorilor erau grele.

Învățături:

1. GREUTAȚILE POLITICE.

a.) Transformarea poporului Israel din nomad (călător) într-un popor agricol era foarte greu. El se obișnuise cu o viață de prăbie și să primească totul deagata. Odată așezat într-un pământ producător el trebuie să devină gospodar.

b.) Conducerea de lucru nu era așa tare ca să poată înrăuri lumea. Națiunile cucerite căutau cu tot dinadinsul să-și înșele furându-i și jupuinându-i de bunuri.

2.) GREUTAȚILE SOCIALE, la fel constituiau o greutate pentru poporul Domnului.

a.) Canaanii rămași în țară au devenit învățători și conducători în viața socială. Ei prin serviciile lor veneau în legătură cu poporul Israel. Așa că aceștia împrumutau dela ei multe obiceiuri.

3. GREUTAȚILE RELIGIOASE. Acestea au fost și mai grele. Dece?

a.) Religia canaanitilor era foarte ușoară și în același timp înșelătoare. Deoarece religia canaanitilor servea dă tot ce cerea firea omenească. Pe gustului rău din om. Ea promitea și când religia lui Israel primită dela Dumnezeu era contrară tuturor pornicărilor fitești.

Căzând sub înrăurirea religiei și obiceiurilor din Canaan, poporul Israel a devenit păcătos și neputincios în fața slăbiciunilor.

Cauze care a făcut pe popor să ajungă în aceasta stare a fost:

1. N'AU DISTRUS TOATE TRIBURILE PĂGANE. Dumnezeu spusese ca să distrugă toți canaanitii. Ei n'au

ascultat. Din aceasta cauză avem de lucru mereu cu ei.

Dacă nu distrugem toate păcatele din viața noastră, ne vor supăra mereu. Pavel spune: „Omorâți mădularile firii pământești”... O porocire firească oricât de mică e în stare să tulbure ordinea sufletească.

2. POPORUL N'A ASCULTAT DE DUMNEZEU ȘI CONDUCĂTOR. Domnul ceruse ca copii Lui să nu se la după obișnuirile din Canaan și nici să se înrudească cu ei. Aceasta neascultare a avut ca urmări depărtarea de Dumnezeu și legea Lui în așa fel că, numai Dumnezeu i-a mai putut scăpa.

1. ALEGEREA UNUI VITEAZ SALVATOR. În persoana lui Ghedeon Dumnezeu a găsit omul, prin care a salvat poporul din mâinile și fricos.

a.) Răspuns la rugăciunea poporului. Ghedeon e un dar al rugăciunii de pocăință a poporului Său. Când un om sau o națiune își dă seama de starea sa greșită și se roagă, Dumnezeu îi trimite salvare. Poporul creștin de azi are nevoie de oameni care să-l conducă pe adevărata cale creată de Domnul Isus.

2. „EU VOI FI CU TINE”... Ghedeon se temea să lovească în „idolatrie”. Dumnezeu însă îl încurajează spunându-i „nu te teme, Eu sunt cu tine”... Siguranța prezentei lui Dumnezeu dă curaj servului credincios.

a.) Ghedeon cere dovezi despre ascultarea lui Dumnezeu. El îl ascultă. Domnul primește propunerea omului Său. Ia cu bucurie jertfa din mâna Sa mistuind-o cu foc cum a zis.

b.) Dumnezeu la seama la dorința celui credincios. Nu trebuie să ne temem a pune la încercare pe Dumnezeu atunci, când știm că ne-a chemat la o slujbă. El e gata a ne asigura cu orice preț de tovarășia Lui.

3. IMBRĂCAT CU DUHIUL DOMNULUI.

a.) Ghedeon începe propaganda contra lui Baal. A dărâmat idolul într-o

noaptea de teama poporului.

b) Oamenii din cetate cari apărau pe Naomi, au fost înfrunțați. Apere-se Bani decât-i Dumnezeu, spune Ghedeon. Dumnezeu și adevărul n'au trebuință să apere omul. Dumnezeu și adevărul se apără singuri.

4. „SCOALA-TE ȘI POGOARA-TE”... Ghedeon e condus de Dumnezeu. El se pogorâre în vale în luptă. Războiul sfânt începe de jos. Să ne pogorim pe gâuri în rugăciune, pentru a înfrânge dușmanii spiritului Noii.

5. DOMNUL A ELIBERAT PE POPORUL SĂU. Intrase singur în robie și Dumnezeu l-a scos prin mâna unui viteaz credincios. De câte ori greșim. Dumnezeu e în stare să ne scoată prin mâna Fiului Său.

6. SABIA DOMNULUI. Aici vedem modestia lui Ghedeon. El nu se consideră pe sine. El pune pe Dumnezeu în frunte atribuindu-i Lui biruința.

În lupta noastră contra Satanei și răului avem o singură sabie. E sabia Duhului Sfânt.. Cuvântul lui Dumnezeu să o înmănuim cu credință.

INTREBĂRI: 1. Cări au fost greutățile politice a poporului Israel în Canaan? 2. Ce greutăți sociale a avut? 3. În ce au costat greutățile religioase în Canaan? 4. Cări au fost cauzele căderii poporului Israel? 5. De ce a ales Domnul pe Ghedeon? 6. Ce i-a spus când el se temea? 7. Cum a fost înarmat Ghedeon de Dumnezeu? 8. Ce a spus el în fața dușmanului? 9. Ce învățăm din acesta istorie?

Lecțiunea 39. 28 Septembrie 1941

Rut adunătoarea de spice

Text: Rut. 1; 1-18; 2:1-17.

Cuv. de aur: Psalmul 104. 14.

EXPLICATIUNI: Istoria lui Rut e una dintre cele mai frumoase. Ea ne arată că au fost bărbați și femei cari au iubit pe Dumnezeu în cele mai grele timpuri.

Boaz e modelul omului bogat din

vremea aceea. În aceasta istorie înținem trei persoane, care strălucesc cu caracter atât una cât și cealaltă. Dacă căuta să cunoaștem ceva din viața fiecăreia.

Învățăături:

1. MODESTIA LUI RUT. Modestia a fost o caracteristică înaltă la Rut. A rămas în umilință, a găsit în soacră ei pe mama bună. A avut dragoste pentru ea. Toate încercările de-a lăsa în țara ei, au fost zadarnice. Inima ei a fost legată în lanțul iubirii de soacră ei. Ea preferă mai bine mergea într-o țară străină decât să se despartă de ființa iubită.

2. INDELUNGA RĂBDARE. Nu de mine să te las și să mă întorc la tine. Unde vei locui tu, voi locui eu, unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo.

Răbdarea o conduce din țara Moabului la Betleem, unde găsește loc de pace și liniște. Prin răbdare face serviciul modest de-a culege spice și urmele secerătorilor. Toate încercările primite cu calm. Femeia are o mare multă răbdare când cunoaște pe Domnul.

3. ATITUDINEA HOTĂRĂTOARE A LUI RUT. Este de admirat voiața de fier și hotărârea neînduplecată a lui Rut. Tanta ei este să moară alături de Naomi. În orice împrejurare să rămână alături de ea „facă-mi Domnul ce va vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea.” Așa hotărât înseamnă mult. Numai omul hotărât chiar să moară decât se cere pentru idealul său, va avea izbândă. Ne trebuie femei și bărbați hotărâți.

4. INCREZATOARE ÎN DUMNEZEU. Rut s'a încrezut în Dumnezeu adevărat. A fost sigură că, nu va fi dată de rușne cu el niciodată. „Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.” El nu vrea alt Dumnezeu decât pe cel adevărat al poporului credincios. Așteptat cu încredere că Dumnezeu să-i dea tot ce-i lipsește.

Ca rezultat al încrederii ei oarbe a primit mai mult decât a dorit. Ea se mulțumea cu tovarășia lui Naomi. Dumnezeu însă i-a dat pe lângă ea tovarășia lui Boaz. Așa face Dumnezeu oamenilor statornici în credință și hotărâți în căile lor.

5. NAOMI FEMEIE BUNA. Religia lui Naomi a fost cea adevărată. Ce a crezut ea, s'a arătat pe față. Ea a avut religie transparentă. Atitudinea ei față de Rut nu s'a schimbat niciodată. A rămas ca mama ei tot timpul. Trebuie să avem o religie, care să dea pe față caracterul nostru bun.

6. BOAZ OMUL IDEAL. Purtarea lui Boaz față de Rut a fost exemplară. El a fost recunoscător față de Rut pentru iubirea și purtarea ei nobilă față de Naomi ruda lui. Am auzit ce a făcut pentru soacra sa... Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut, și plata să-ți fie deplină din partea Dumnezeului nostru. Dumnezeu S'a îngrijit în așt fel că, însăși Boaz a fost un dar pentru Rut.

Orice faptă bună va fi răsplătită. Dela faptă însă până la răsplată e un drum lung și greu. Însă e sigur. S'avem încredere în Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1. Ce ne arată istoria lui Rut? 2. În ce se vede modestia lui Rut? 3. Spune ceva despre răbdarea ei. 4. Cum s'a încrezut ea în Dumnezeu? 5. Ce hotărâre a avut ea? 6. Po-

vestește ceva despre Naomi? 7. Ce poți spune despre marele moșier Boaz?

Cuvânt pentru învățători

Misiunea învățătorului Școalei duminicale e mare. De aceea trebuie să aibă respect pentru ea. Consider-o ca o slujbă dumnezeiască pentru care vei da socoteală în ziua Domnului.

La seama frate învățător la citirea regulată a Bibliei. Trăiește sub influența ei în fiecare zi.

La seama cum înveți clasa ta. Primesc ei ceva dela tine? Au plecat ei cu ceva în inimă și în minte din biserică? Ai pus în mintea elevilor tăi lecțiunea Școalei duminicale? Nu uita că aceasta e însărcinarea învățătorului Școalei duminicale. Iar dacă nu te ții de lecția Școalei duminicale, pregătești tu ceva mai bun?

Nu uita că orice nu-ți place trebuie să înlocuești cu ceva mai mult și folositor.

Înveți clasa ta după împărțeala subiectului făcută în Călăuza? Sau ai ceva mai bun, vre-o metodă mai bună? Nu uita că minții omului îi place ordinea. Deci învățătura trebuie dată cu o împărțeală bună. Apoi ține minte că membrii clasei tale știu dacă tu te ții de regulă din Călăuză ori nu. Le dai ceva mai mult sau mai puțin?

Roagă-te Domnului ca să trăiești în umilință de unde poți primi lumină de sus și învățătura sănătoasă ori de unde.

Abonaț

FARUL CRESTIN ȘI CALĂUZA

Pentru folosul sufletelor voastre și a cugetului vostru. Trimitând abonamentul la casierul nostru: NICOLAE ONCU

A R A D, Str. Blanduzel 4.

PROGRAMELE TINERETULUI

Intocmite de Alexa Popovici

Duminică, 6 Iulie 1941.

Ispittorul la lucru

Genesa 3:1-6.

Biblia ne vorbește despre trei mari atacuri date de Diavolul, în contra omenirii: în Eden, în pustie și pe Golgota. Ținta era aceeași: să abată pe om dela calea lui Dumnezeu și împlinirea voiei Lui. Aceasta e ținta tuturor ispitelor lui. În Eden, omul prim cade. În pustie și pe Golgota, Diavolul e bătut.

Să aruncăm o privire spre Eden. Dumnezeu hotărâse răul pentru oameni. Răul era o grădină. Dumnezeu voia ca locuința noastră să fie o grădina. Acolo domnea dragostea adevărată, curată și desăvârșită. Nu era niciun păcat, nicio fărădelege, nicio nedreptate. Între Dumnezeu și om era o legătură strânsă, intimă. Dumnezeu venea adesea și stătea de vorbă cu omul și soția lui. Întâlnirea aceasta era o ferice ne descrisă, din care devotamentul omului față de Stăpânul său a devenit tot mai puternic. Diavolul însă, n'a văzut cu ochi buni lucrul acesta. El voia să aibă el stăpânirea pământului. Ori noi știm că, ea fusese încredințată omului cu condiția ascultării. Și iată-l acum la lucru!

Cum a venit Diavolul? Vrem să cunoaștem urmele șarpelui vechiu în Eden, ca să le putem cunoaște apoi și în viață. Deși el vine în diferite chipuri, metodele lui sunt aceleași. A cunoaște inamicul bine, am spus în lecția trecută, că înseamnă a-l fi biruit pe jumătate. Deci să-i urmărim acțiunea.

1. *A venit sub înveliș.* Adică, a venit sub altă înfățișare, folosindu-se de altă ființă. Lucrul acesta trebuie să ne dea de gândit, pentru că Diavolul face la fel și azi. Dece n'a venit pe față?

Dece s'a folosit de o altă ființă? Dece n'a avut curajul să se arate pe față să se identifice, să se arate cine e? Credeți că Diavolul e atât de prost? Credeți că el nu știa că dacă va proceda în felul acesta, nu va câștiga nimic? El știa foarte bine aceasta. Dar aceea e a ales acest mijloc rușinos de a lucra din umbră, din întuneric după paravan. La fel face el astăzi! Bărbați și femei, tineri și bătrâni, prieteni și dușmani, lucruri, ființe, animale și puterea naturii (vântul și apa, în cazul furtunii de pe Marea Galileii), toate sunt folosite de el ca inamic viclean, pentru a reuși în planurile lui rele. Ferice de omul care poate descoperi prefăcăturile lui.

2. *A dat lovitura cu ajutorul trupului omnesc.* Aci e bine să ne oprim puțin. Trupul nostru este obiectivul supra căruia se îndreaptă toate săgețile celui rău. Prin atățarea poftelor și dorințelor, Diavolul vrea să facă din el atelier al său, ca apoi de acolo să opereze în voie. Așa a procedat și în cazul acesta. A dat lovitura prin trup. El a apelat la trei lucruri, care sunt foarte plăcute omului: pofta de a mânca, plăcerea de a privi și dorința de a ști. Iată cele trei mari slăbiciuni ale omului! Câtă lume nu e de victimă acestor ispite!

Duminică, 13 Iulie 1941.

Metodele Ispittorului

Genesa 3:1-6.

În lecția aceasta vom continua studiul nostru asupra metodelor păcătoase, pe care Ispittorul le-a întrebunțat și le întrebunțează și astăzi pentru a învinge pe copiii Domnului. Să încercăm a descoperi urmele lui murdare.

1. *Mai în'd'u, el a trezit îndoiala.* „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mâncați din toți pomii d'n grăd nă?” Prin aceste cuvinte el a încercat să trezească îndoiala față de dragostea lui Dumnezeu. „Oare?” Cu alte cuvinte, „a z'is Dumnezeu într'a- devăr să nu mâncați din toți pomii? Ce Dumnezeu aspru! Dacă El v'ar iubi, desigur că n'ar fi dat o astfel de poruncă. Și ce poruncă! Să nu mănânci dintr'un pom. Și tocmai d'n pomul cel mai frumos din grăd nă! Atunci degeaba ne-a lăsat să mâncăm din ceilalți pomii, dacă tocmai dela aceasta ne oprește! Acesta nu este dragoste.” Cam acestea erau gândurile, pe care Diavolul vo'a să le ridice în mintea femeii. Gânduri pline de îndoială față de dragostea lui Dumnezeu.

2. *Devolul a mînt.* Ascultați ce spune el Evei: „Hotărît că nu veți muri...” El știa bine că în momentul când ei vor mânca, moartea își va face intrarea ei tristă în lume. Dar acesta era planul lui și realizarea acestui plan însemna b'ruinta lui. Pentru a reuși însă, el a mîntit în modul cel mai înjositor. Din acel moment, pe lângă celelalte nume pe care le avea, a mai primit și titlul de: Tată al minciunii. Și de atunci el mîntie lumea întregă e plină de minciunile lui. De câte ori n'a înșelat el pe copiii lui Dumnezeu, mîntindu-le mereu! Așa a făcut cu Ghehaz, de l-a umplut de lepră; cu Ana-n'a și Sofira, trăgându-i în mrejele lui și făcându-i să mintă pe Duhul Sfânt. Și așa face el și astăzi. Din această primă minciună a sa, au izvorât toate puhoaietele de minciuni care invadează și năpădesc astăzi sufletele oamenilor. Toate minciunile, spuse sau numai gând tet, sociale, personale, politice și religioase, toată cloștura poate fi cunoscută ca venînd dela tatăl minciunii.

3. *El a aprins ambiții ardte „...veți*

fi ca Dumnezeu...” Aceasta a vrut el dela început. Pentru aceasta a fost el aruncat afară șit despoiat de strălucirea și gloria cu care fusese înzestrat de Dumnezeu. Și acum vo'eștet să împingă și pe bietul om în cursa aceasta. „Veți fi ca Dumnezeu.” Cu alte cuvinte, le-a spus: „Iată, înaintea voastră stă ocazia minunată de a deveni puternici, mari, înțelepți, să cunoașteți totul, să știți totul, să puteți totul. Nu-i așa că lucrul acesta ar fi admirabil? Și pe cât et de frumos, pe atât e de ușor. Mâncați d'n pom și veți fi ca Dumnezeu...? Aci au luat naștere toate ambițiile mincinoase, rele și deșarte. Ele se pot vedea pretutîndeni. În viața de toate zilele, în viața socială, în viața politică, și ce e mai trist, chiar și în viața bisericăescă. Sub orice formă, vedem străduințele oamenilor de a se ridica mai presus de locul însemnat lor de Dumnezeu, prin mijloace neîngăduite, urîndu-se, dușmînîndu-se, criticîndu-se și săpînd unii sub alții.

4. *A îndemnat la neascultare.* Lozincea unei vieți adevărate e ascultarea. Lozincea vieții Ispititorului a fost neascultarea față de Dumnezeu. Domnul nostru Isus Hristos a venit să facă un singur lucru: să asculte de Tatăl. Apostolul Pavel, vorbind despre ascultarea Domnului, spune că S'a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce. Dumnezeu prețuște mai mult ascultarea decăt toate arderile de tot și toate jertfele. Toată viața creștină se bazează numai pe ascultarea față de glasul Domnului. Nimic nu cere mai mult Dumnezeu dela noi, decăt ascultare. Biblia ne vorbește așa de mult despre acest fapt, încât nu cred că e nevoie să adăugăm mai mult. Tot ce trebuie să facem, e să ascultăm de Domnul și numai de El. Diavolul vrea tocmai contrarul. De aceea el v'ne și spune pri-milor oameni. „Dumnezeu a spus să nu mâncați că veți muri. Nu e ade-

vărați! Măncați și veți trăi". Eva întinde mâna, ia din pom, mănâncă și dă apoi și bărbatului ei. Și în acel moment, o lume curată, dreaptă, sfântă, se prăbușește, iar în locul ei apare a naștere o lume murdară, păcătoasă, plină de dureri și de lacrimi, de patimă și remușcări, iar D'avolul devine stăpânitorul ei.

Dumneacă, 20 Iulie 1941.

Rugăciunea

Efeseni 6:18.

„Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri”.

Domnul Isus, vorbind ucenicilor Săi despre stăruința în rugăciune, le-a spus că trebuie să se roage necurmat, și să nu se lase (Luca 18:1). Pavel, scriind Efesienilor, îi îndeamnă la același lucru: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni”.

Ce este rugăciunea? Ea este comunicarea cu Dumnezeu, pentru a cunoaște și face voia Lui, independent de vreun beneficiu pe care sperăm să-l primim dela El.

1. *Nu este în subiectul meu important ca rugăciunea.* Astăzi, rugăciunea este așa de mult neglijată, chiar și între credincioși. În familie și în biserică, poate tot, se pare că rugăciunea și-a pierdut puterea ei miraculoasă. Și totuși, singurul mijloc de a comunica cu Dumnezeu, este numai prin rugăciune. Numai prin ea putem dovedi credința noastră în Dumnezeu. Pentru că rugăciunea în realitate înseamnă credința noastră că Dumnezeu există (Evrei 11:6). Numai prin ea ne putem manifesta credința. Rugăciunea înseamnă că noi credem că Dumnezeu are putere și este în stare să facă pentru noi mult mai mult decât noi putem cere sau gândi. Rugăciunea este o mare mărturisire de credință. Pentru că în rugăciune, noi vorbim *Xevăzutului*, crezând că suntem auziți, ne sprijinim pe puterea Lui,

care deasemenea e înviziibilă. Când un grup de credincioși, într-o casă și în biserică, închinăză în rugăciune către Dumnezeu, ei nu au nevoie de semn vizibil al prezenței Lui, afară de promisiunea Domnului Isus: „Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu și Eu voi fi în mijlocul lor”. Aceasta este manifestarea domniei puterii ei a credinței.

2. *Tempul rugăciunii.* Când să rugăm? Apostolul Pavel spune: „În toată vremea”. Nu numai dimineața la amiază și seara. Acest obicei, pe care îl foloseau copiii lui Dumnezeu din vechime și pe care îl folosesc mulți din copiii Lui și astăzi este unul dintre cele mai frumoase. Noi noi nu trebuie să ne mărginim numai la atât. Tempul nostru de rugăciune nu este limitat la anumite ore din zi. Noi putem să ne rugăm tot de bine seara, ca și în miez de noapte. Domnul Isus însuși făcea adesea lucrul acesta. De câte ori nu petrecea El câte o noapte întregă în rugăciune!? Ce aceste cuvinte, apostolul a voit să ne spună: roagă-te cât mai des, roagă-te cât mai mult, roagă-te la timp și ne la timp, dar roagă-te!

3. *Prin Duhul.* „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni”. Cuvintele acestea trebuie să înțelegem bine. Prin Duhul. Se pare că apostolul auzise rugăciuni făcute fără niciun pic de Duh. Rugăciuni goale, reci, seci. Rugăciuni pornite din minte, din înțelepciune omenească, din multe ori din ambiții deșarte. Rugăciuni, în care Duhul nu avea niciun amestec. Erau o creație a firii pământești. Și ce multe rugăciuni de felul acesta se aud și astăzi, ieșite de pe buzele credincioșilor! Aceasta e cauza pentru care rugăciunea își pierde valoarea ei adevărată pe care i-o dă Domnul. Pentru că astfel de rugăciuni

ajung decât până la tavan. Ele
 ict un per-col pentru cel ce le ros-
 reș, pentru că încetul cu încetul fi
 așese și mica sămânță de evlavie
 „a mai rămas. Iată de ce apostolul
 și spune așa de categoric: „Fa-
 în toată vremea, PRIN DUHUL,
 felul de rugăcuni”. Adevărata în-
 păciune e aceea care e făcută IN
 IL, și PRIN DUH:

ce mincă, 27 Iulie 1941.

Pentru ce ne rugăm?

„Tatăl vostru știe de ce aveți tre-
 buință, mai înainte ca să-I cereți voi”.

Matei 6:8.

Unul din lucrurile asupra căruia
 omul Isus a insistat mai mult, în
 învățăturile Sale către ucenici Săi, a
 fost necesitatea rugăcunii. Cereți și
 veți primi, căutați și veți găsi, bateți
 și se va deschide”, au fost cuvân-
 tele Sale către urmașii Săi. Iar ca să
 se arate că Dumnezeu e gata să ne
 dea cele de trebuință, Domnul ne mai
 spune următoarele: „Dacă voi, care
 sunteți, răi, știți să dați daruri bune
 copiilor voștri, cu cât mai mult Ta-
 tăl vostru cel din ceruri, va da Duhul
 sfânt celor ce I-I cer”. Iar în textul
 nostru, Domnul ne spune: „Tatăl vo-
 stru știe de ce aveți trebuință, mai
 înainte ca să-I cereți voi”. Desigur
 că în fața acestor cuvinte, în mîntea
 noastră se ridică întrebarea: „Dacă
 Dumnezeu cunoaște lipsurile noastre,
 înainte de a I le spune noi și știe de
 ce avem trebuință, de ce mai tre-
 buie să ne dea, de ce mai așteaptă du-
 pă rugăcuniile noastre? Așa ni s'ar
 părea lucrurile la început. Lucrurile
 devin însă foarte clare, dacă ne gîndim
 la următorul fapt. O mamă știe
 lipsurile și nevoile copilului ei. Ea
 știe când copilului îi este foame sau
 sete și cu toate acestea, ea așteaptă ca
 copilul să-i ceară, să simtă lipsa. Nu
 mai atunci știi să apreciezi darul.
 Când îi simți lipsa, Dumnezeu voiește

ca noi să devenim conștienți de lipsu-
 rile și trebuințele noastre, să le ce-
 rem cu stăruință, și atunci El ni le
 va da.

1. *Simțind lipsa, ne vom lupta mai
 mult pîn'ru a o împlini.* Un vechiu
 adevăr spune că nevoia e cel mai
 mare meșter. Lipsa îl învață pe om
 totul. Prin realizarea lipselor, omul a
 ajuns să facă descoperiri folositoare.
 Când întunerecul vine, omul simte li-
 psa unei lumini, la flacăra căreia
 să-și poată continua munca, călătoria,
 etc. Lipsa aceasta l-a făcut să se că-
 znească în fel și chip pentru a-și
 făuri o tortă, o candelă, o lampă,
 iar mai târziu becul electric. Așa au
 luat naștere cele mai mari descope-
 riri, în medicină, în știință, etc. Oa-
 menii au văzut lipsurile și au căutat
 să le satisfacă. Așa este și în cele spi-
 rituale. În măsură în care noi vom
 vedea lipsurile noastre, în acea mă-
 sură vom stăruii mai mult în rugăciu-
 ne către Dumnezeu, pentru a primi
 satisfacție. Iată de ce, dar, Dumnezeu,
 cu toate că știe trebuințele noastre
 mai înainte de a I le cere noi, totuși
 așteaptă ca noi să ne dăm seama de
 ele, și apoi prin rugăciune, să le adu-
 cem la picioarele Lui.

2. *Prin rugăciune, noi ne apropiem
 de Dumnezeu și Il cunoaștem mai
 bine.* Rugăciunea ne ajută să cunoa-
 ștem mai bine pe Dumnezeu. Pentru
 a cunoaște bine un om, e absolut ne-
 cesar să stai cât mai mult de vorbă
 cu el. Rugăciunea este o comunicare
 cu Dumnezeu, o conversație cu El.
 Noi Il întrebăm și El ne răspunde.
 Când ne rugăm, noi stăm de vorbă
 cu Dumnezeu. Noi avem ocazia să-L
 cunoaștem mai bine. Să cunoaștem
 mai mult despre dragostea, bunătatea,
 iertarea și pacea Sa. Să cunoaștem
 mai bine voia Sa pentru fiecare din-
 tre noi. Dacă noi nu facem acest lu-
 cru, Dumnezeu poate rămânea ne-

descoperit pentru noi multă vreme. Fructul rugăciunii este legătura cu Dumnezeu și cunoașterea Lui. A-l avea pe El, este cel mai mare dar al rugăciunii. Cel mai mare dar, pe care Dumnezeu n-l poate da ca răspuns la rugăciunile noastre, este El însuși. Pentru că a avea pe Dumnezeu, înseamnă să ai totul. Noi trebuie să-L cerem pe El mai mult în rugăciunile noastre, decât orice altceva.

3. *Prin rugăciune, deschidem mâinile, ca Dumnezeu să toarne în ele binecuvântările Săle.* Palmele închise, nu pot primi nicio binecuvântare de la Dumnezeu. Dumnezeu e gata să ne dea, dar așteaptă ca noi să întindem mâinile.

Duminică, 6 Iulie.

Lăpădarea de sine

Textul: Matei 16:21—27.

Scopul lecției e să înțelegem și să aplicăm mai mult învățătura aceasta în viețile noastre. Isus a pretins-o, ucenicii și adevărații creștini au aplicat-o. Și azi e nevoie mare de oameni lepădați de ei înșiși.

I. NECESITATEA EI.

Sunt multe motive penru cari Isus cere să fim lepădați de noi înșine și printre altele o să înșăram vreo câteva. a) *Să prețuim lucrul Evangheliei.* Unul care nu e lepădat de el însuși, se prețuiește pe el mai mult decât cauza Evangheliei. Exemplul e Apostolul Petru care, când auzit de suferințe și fiindcă nu era lepădat de sine, ar fi căutat să înconjoare drumul către cruce. Când ne iubim și ne prețuim mai mult decât Evanghelia, atunci ea e pe un plan mai jos. b) *Să alărnăm încrezătorii în noi înșine.* Omul nelepădat de sine, e ispătit să creadă că el e eroul lumii, că e în stare să facă lucruri foarte mari, că are o putere nebăruită și răul e acolo că, încrezându-se în sine, cade la cea mai

apropiată și mică ispătită. c) *Să năm în totul de Domnul.* Când pădăm de noi înșine, atunci nu vedem nimic bun în noi și ne cămăm numai de Domnul.

II. SEMNELE LEPĂDĂRII DE

Omul lepădat de sine se culpează repede. Iată unele semne: a) *El e mult interesat de Evanghelie,* dar de sine. Într-o biserică se strângeau ajutoare pentru un misiionar Evanghelic. În timpul acestor bătălii, un frate, care venea de la țară și-și primise plata. Avea în buzunar 300 lei, dar cheltuielile făcute în săptămâna aceea era de 348 lei, așa că mai trebuia încă 48 lei să-și plătească datoria. Totuși, când a auzit de vorba, a scos 50 lei și i-a dat ca sfințe. Pe săptămâna viitoare a trebuit să mănânce mai puțin, ba să se schie și flămând. N-a fost el mult interesat de cauza Evanghelică și pentru el? b) *Nu se îngustează* mulțorii, din greșală, scap un cuvânt la auzul căruia unul sau doi din ei se de față se supără, căci le-a demnitătea lor. Dacă însă ei sunt lepădați de sine, atunci nu-i doare onorul lor. c) *Sunt încrezuți în Domnul.* Exemplul așa de frumos e Ilie. El crezut că Domnul în timp de foamete îl va hrăni, și Iosif, care în încrezarea sa, a vrut mai bine să mergea în închisoare. Sunt apoi zeci de misionari.

III. ROADELE LEPĂDĂRII DE SINE

Cine trage foloasele ei? Domnul și noi. El are folos că: a) *Evanghelia* se prețuiește și predicață pe orice vreme chiar și prin prigoane de oameni lepădați de sine. b) *El devine ținta spre care sunt îndreptate privirile lor.* Prin lepădare de sine, omul, văzându-se că nu e așa cum se credea, caută un alt punct de reazăm și-și îndreaptă privirea spre Domnul. Apoi și noi căștigăm. Revenim legați strâns de Domnul. Legătura între noi și El devine așa de trainică și neclintită încât sun-

Sm una, b) Pr'n lepădare, punem sufletul mai sus decât trupul. S'gur acela e un câștig mare, când ajungem să cunoaștem că trupul nu e așa cum credea ni-l închipuim noi. Acum facem și noi așa cum a spus Isus: „Căutați mai întâi Impărăția lui Dumnezeu...”

Duminică, 13 Iulie 1941.

Apostolul Petru

Textul: Matei 4:18—20; I Petru 1:1.

Scopul nostru e să cunoaștem mai bine pe apostolul Petru, să-l imităm în ce a făcut bine și să ne ferim de greșelile lui.

I. PETRU CA OM.

Prima dată îl vom privi ca om. 1) Petru era om cu familie. E clar că a avut soție, căci ni se spune că avea soacră. Nu știu dacă a avut și copii sau nu, totuși e interesantă observația că, el chiar familie având, a făcut multă misiune. Familia nu e ceva care să poată opri pe cineva dela misiune. 2) Petru un om curajos. Lucrul acesta se vede din faptul că atunci când a fost vorba că cineva să ia sabia el a luat-o. Isus a observat curajul său. Priviți-l după Rusalii. 3) El era un om schimbăcios. Petru nu și lenea hotărîrea. Căderea lui arată clar lucrul acesta. Să nu credem însă, că era un om dus de valuri. Când a băgat de seamă acest păcat, a căutat să se îndrepte.

II. PETRU CA APOSTOL.

Partea care ne interesează la Petru e cea de apostol. 1) El e unul dintre cei dintâi ucenici. A fost găsit de Andrei și adus la Isus. La început era un ucenic al lui Ioan Botezătorul Pregătit aici în așteptarea lui Mesia, era ușor pentru el să devină omul lui Isus. 2) El e unul dintre cei mai apropiați de Domnul. Când Isus voia să ia numai pe cei mai restrâns, alegea trei, iar unul dintre ei era Petru. Ex-

emplu: la schimbarea la față și în Ghetsemani. Sigur, el era în primul rând. Era o plăcere și pentru Isus să-I vadă printre cei mai de lângă el. De pildă, la înverire, Isus, îi numește pe nume, ca să fie și el la întâlnirea cu ucenicii. 3) El e unul care a lucrat mai mult. Urmărește în Noul Testament lucrarea sa de după Rusalii. La parte la înființarea unei mari biserici și e îngrijorat de starea celor înființate. Citește cele două epistole ale sale.

III. PETRU CA MARTIR.

În Noul Testament nu găsim nimic despre moartea lui Petru. Există o legendă care spune următoarele: Pe la anul 68 după Hristos, pe timpul persecuției lui Nero, Petru se afla în Roma. Într-o dimineață, când răsărea soarele, Petru ieșea printre vile Romei se fugă de prigoană. În timp ce mergea pe drum cu capul plecat, îi apare în față Isus. Nu se oprește însă, să stea de vorbă cu el, ci merge mai departe. Petru îl întreabă mirat: „Doamne, unde mergi?” La aceasta Isus răspunde: Mă duc să mor încă odată pentru cei ce nu vor să moară pentru mine”. Petru a fost lovit, frânt și cucerit și strigă: „Nu, Doamne, lasă că mă duc să mor pentru tine”. S'a întors și a plecat spre Roma. La intrare a fost prins și omorât, răstignit cu capul în jos. Petru a fost mare în viață, mare în fapte, mare în moarte.

Duminică, 20 Iulie 1941.

Străjerul altora

Textul: Ezechiel 33:1.

Scopul nostru azi e să cunoaștem în-sărcinarea noastră și să trezim spiritul de răspundere pentru a mărturisi lui Isus. Programul deci e misiionar. Mai întâi să cunoaștem pe cel căruia i s'a dat cinstea să fie străjerul altora.

I. PERSONALITATEA STRĂJERULUI

1) Textul nostru spune: „Vorbeste poporului Tău”. Arată deci că din mij-

locul poporului. Lucrul lui e ușor, căci e dintre ei. E o greșală să crezi că oamenii cu mari însărcinări dela Dumnezeu, au fost răstăți. Proorocii, necenzii, marii predicatori, etc., au fost ieșiți din mijlocul poporului. 2) *E un om cu care Dumnezeu stă de vorbă.* Cuvintele... „Cuvântul Domnului mi-a vorbit...” arată, că Dumnezeu obișnuia să vorbească cu el. Intotdeauna, când Dumnezeu vorbea cu cineva, acele se înfricoșa, aici însă, nu e așa. 3) *E un om care a trezit încrederea în Dumnezeu.* E un lucru mic să se încredințeze viața unui popor în mâna ta? Viitorul și starea cu va să depindă de tine? Intocmai după cum viața călătorilor dintr'un tren depinde de mecanic, tot astfel poporul e pus în mâna proorocului. În textul nostru e vorba de un popor încredințat pe un timp de primejdă, când e atacat de dușmani. 4) Un om cu demnitate e vrednic de un asemenea lucru. Un serviciu mare se încredințează unui om mare. Când era nevoie de a conduce poporul spre Canaan, s'a găsit bărbatul mare, Moise. Impăratul Nerva căuta un moștenitor pentru tron. În cele din urmă a găsit pe marele Traian. Dacă se cere ca străjerul să aibă personalitate, motivul era însărcinarea sfântă pe care o primea.

II. ÎNSĂRCINAREA SA.

1. *O însărcinare divină.* Omul primește această însărcinare, nu din mâna unui om, ci direct, din mâna lui Dumnezeu. Iie, când a primit însărcinarea de a vesti răzbușnarea lui Dumnezeu, a predicat chiar cu riscul vieții.

2. *O însărcinare în care e în joc viața unui popor.* De slujba aceasta atârână scăparea sau pierrea unui popor, a fraților săi. Pe timpul unui războiu, comanda trupei care apăra un oraș, er a în mâna unui general care se trăgea chiar din acel oraș. Câtă grijă vrea el, căci apăra chiar pe frații săi, pe rudele sale!

3. *O însărcinare pentru a zădărnici planurile dușmanului.* Sigur, dacă fi la înălțime, atunci dușmanul e dea. Rolul cel mai mare pe timpul războiului e al santineli.

4. *O însărcinare al cărei scop e gherea.* Să pândescă ivirea dușmanului, era lucrul pe care trebuia să aibă străjerul. Ochii să-i fie mereu direcți a dușmanului, urechea să-i auză ori ce mișcare.

5. *O însărcinare de a da un răsunet vederea primejdii.* Intr'o comună, malul unui râu, era, intr'o noaptea, pază un om foarte atent. Apa începu de cu seară să crească; în ziua începu să se reverse. Omul de zădărnici a dat alarma și toți locuitorii putut salva.

III. RĂSPUNDEREA STRAJERULUI.

O slujbă mare are și o răspundere mare. Așa e pretutindeni.

1. *Răspundere față de Dumnezeu.* greu să răspunzi în fața unui străjer. Cu atât mai mult în fața lui Dumnezeu.

2. *Răspundere față de popor.* grave ambele, și neascultare și pierdere a poporului. Când Saul a căutat niște animale grase pentru jertfa Domnului, Samuel îl muștră cu băga: „Voiește Domnul mai mult jertfa sau ascultarea?” „Sângele din mâna ta”, spune Domnul, „Il vouă atragă neascultarea? Dar pierderea unui popor?”

Duminecă, 27 Iulie 1941.

Nunta din Cana

Textul: Ioan 2:1-12.

I. NUNTA LA CARE IA PARTE ISUS.

Aici e însemnătatea acestei nunți. Isus ia parte la ea.

1. *El o face vestită.* Să presupunem că Isus n'ar fi fost acolo. Ea n'ar fi în Noul Testament. Prezența Sa însă a făcut să i se ducă vestea.

2. *O face creștină.* La nunți adesea se petrec lucruri rele. Faptul acesta

ca nunțile să-și piardă valoarea. Isus a fost acolo, sigur atmo- a fost creștină. Câte nunți, la se petrece lucruri rele, ar avea o sferă creștină, dacă Isus ar lua e la ele.

Isus îi dă un început bun. Se e ca, acolo unde e Isus la primul să nu fie un început bun? Intr'o ună era un tânăr, care știa că tre- să se pocăiască. Fiind însă, ne- morit, amăna pocăința până după tă. Predicatorul îi spuse că n'o să parte de o viață fericită, fiindcă nu e pus în primul loc. Și așa s'a întâmplat.

II. NUNTA LA CARE ISUS LUCREAZĂ.

Isus, dacă e la nuntă, nu șade, ci crează.

1. *Lucrează pentru binele tinerilor.* Isus preface apa în vin. Nu era aceea un ajutor pentru ei?

2. *Lucrează pentru a-i face pe ucenici să creadă mai mult în El.* Ucenicii erau ai Săi. Inșă El vrea ca ei să creadă mai mult în El. Și azi Isus lu- crează ca tu să crezi mai mult în El! Când Spurgeon s'a dus într'o biseri- ță, predicatorul, văzându-l, cu toate că auzise despre el, n'a voit să-i dea simvonul. Spurgeon a stăruit și a mers, predicat, iar, după predică, a câștigat încrederea.

3. *Lucrează fără să i se ceară.* Gân- ții-vă. Isus, din propria Sa inițiativă, face lucrul acesta. Aici e spiritul lui Isus. A văzut lipsa și a căutat să o lăture. Dar când îi ceri printr'o ru- cinciune ferbinte? Cine duce pe Isus el pretutideni, e fericit.

um necă, 10 August 1941.

Pescuirea minunată

Textul: Luca 5:1—9.

MUNCA SAU TIMPUL FĂRĂ ISUS E PIERDUT.

Inchipuiți-vă pe ucenici pescuind o noapte întreagă fără a prinde măcar o pește.

1. *Cu Isus poți face lucruri mari.* Puterea lui Isus se varsă în credn- cios, făcându-l tare. Cu Isus brucești păcatul, lumea și ispita. Stan, bețivul, în dorința de a fi mai bun, încerca, prin puterea sa, acest lucru. N'a pu- tut izbuti însă. Intr'o zi intră în adu- narea credincioșilor, se predă lui Isus și cu El, a devenit unul d'n cei mai buni oameni.

2. *Iată o cale de a lucra puțin și a câștiga mult.* Astăzi toată lumea cau- tă să găsească o astfel de metodă. Iat-o. Să-L ai pe Isus cu tine în lucra- re și vei avea rezultatele cele mai bu- ne. Un fabricant de săpunuri, când a început lucrarea sa, l-a pus în cauză și pe Isus. A început cu El și a reu- șit ca puțini alți. „Toate lucrurile bune se încep, cu rugăciune.”

II. PREZENȚA LUI ISUS ADUCE BINECUVANTARE.

1. *Prezența Sa aduce binecuvântare și pe timpuri când îți se pare că nu mai poți ca să o ai.* Când Isus spune să arunce mreaja, primeste răspunsul că, toată noaptea n'au prins nimic, iar dacă noaptea n'au prins cu atât mai puțin ziua. Parcă ar vrea să spună că nu e timpul acum de a prinde pești!

2. *Aduce binecuvântare în locul unde nu era așteptată.* Isus spune la țarm lucrul acesta și aici nu e locul de prins pești. Și iată minunea. Ei au pescuit în lac o noapte întreagă și n'au prins nimic și acum la țarm au prins așa de mulți.

3. *Aduce binecuvântare și când ești descurajat.* La spusele lui Isus, Petru, foarte descurajat, răspunde: „Toată noaptea... n'am prins nimic...” Adesea, în timpul cel mai plin de descurajare, a venit cele mai mari binecuvântăr- peste oameni cari au găst pe Isus.

III. ASCULTAREA DE ISUS ADUCE CÂȘTIG.

Uitați-vă la corabia plină de pește și veți vedea roadele ascultării.

1. *Aduce câştig peste aştep'tări.* Neci-odată nu s'au gândit ucen că la atâta p'ste într'o mreje dintr'o singură aruncătură. Femeia care l-a hrănit pe Ii'e, poate s'a cugetat că o să primească îndărăt, atâta făină şi ulei, cât va da proorocului, dar a prim't mult mai mult.

2. *Aduce câştig chiar când vine după şovă'ală.* Naaman S'rianul a şovă'it să intre în Iordan la spusele lui Elisei, dar, cu toate acestea, când a intrat, a fost vindecat.

3. *Aduce câştig şi sufletesc şi trupesc.* Sufletul e mântuit de moarte, de pedeapsa veşnică, când ascultă de Isus. Trupul, la fel, primeşte nenumărate daruri dela Isus, pentrucă ascultă de El.

Dum'neacă, 17 August 1941.

Judecata de apoi

Textul: Apoc. 20:1—15.

I. JUDECATA GENERALĂ

Nu va fi n'cio persoană care să nu se prezinte la judecată. Acolo nu e n'cio scăpare.

1. *Vor fi ai'di cei vii cât şi cei morţi.* Textul nostru spune că au fost văzu'ti şi cei vii şi cei morţi. Asta înseamnă că va fi o întâlnire între cei iubi'ti, dar despăr'ti'ti prin moarte. Sigur, atunci va fi o mare eurozitate, căci vom căuta să vedem pe oamenii ves'ti'ti din lume despre cari am învă'tat. Dar nu numai atât, ci va fi şi o groază. Să vezi mormintele deschizându-se şi ieşind din ele cei acoperi'ti de veacuri cu ţărână.

2. *Vor fi şi cei buni şi cei răi.* To'ti vor fi prezen'ti. Cine va privi la, tot'i, va putea să vadă pe fetele celor ce erau răi în via'tă, o tulburare adâncă. Remuşcarea atunci va începe să-şi facă lucrarea. Necredinc'oşii vor putea să vadă atunci cât au pierdut prin necredin'ta lor.

II. JUDECATA DREAPTĂ.

Judecătorul e drept şi sfânt şi sigur

că şi judecata Sa va fi dreaptă în sfântă. Omul s'înţeşte locul şi i' rea.

1. *Va fi fără milă.* După cum un i'tor nu se înduioşează, nu e atins la rerea v'novatului, când în apă lui vine so'ia lui şi plânge plân-tându-i copiii lui, cari vor rămâne orfani prin condamnare, tot aşa şi cea judecată nu va fi milă. Sigur, în perioada milei s'a sfârşit.

2. *Va fi fără părtinire.* Numai în milia, educa'tia, titlul sau orice ceva nu va fi în stare să atragă în're dela dreptul Judecător. Un'neral, conducător al Romanilor, a b'uit să-şi condamne chiar pe f'ul d'n pricină că a fost zimpărat duşman'i.

3. *Judecata va fi dreaptă, căci cum s'fîşenia Judecătorului ar fi să.* Omul e cântărit după lucr'sa. Şi sigur, dacă Dumnezeu are părtin're cuiva, atunci n'ar mai drept.

4. *Judecata va fi dreaptă din p'nă că, în fa'ta lui Dumnezeu, tot'i pe aceeaşi treaptă.* El răsplăteşte cei ce l-au servit şi pedepseşte pe cei n'au ascultat de El.

III. JUDECATA VA FI DEFINITIVĂ

Acetsta înseamnă că ceea ce se judeca, atunci, va rămâne pentru ve'nicie.

1. *Nu va exista drept de apel.* E't'na instan'tă. Nu mai e unde ap'el. Intotdeauna apelul e făcut, fiindcă sentin'ta a fost dată greşit, fie prea aspră, fie prea uşoară. Atunci lucr' acesta nu va fi. Fiecare va fi con'vins că aşa trebuie să se ho'ărească. Haur man, răp'itorul copilului lui Lin'bergh, a apelat cât a putut. A ap'el însă, la judecata cea mai din urmă, atunci n'a mai fost loc de apel.

2. *Fără a mai rămânea o speran'tă de scăpare.* A'ci stă speran'ta aceste judecă'ti. Indată ce ai auzit sentin'tă nu mai rămâne n'cio speran'tă, căci nu e dată pentru un timp mărgin'it ci pentru toată veşnicia.

inică, 24 August 1941.

Isus, îndrumătorul vieții

Textul: Faptele 22:5-10.

vreau să vedem cum Domnul lucrează pentru a scoate pe om din baia păcatelor și a-i îndruma pe drumul mântuirii spre cer. gramul să fie cât mai viu, să fie curate simțită.

INDRUMEAZA VIAȚA AFARA DIN PĂCAT.

păcat, omul rătăcește, fără să găsească locul unde e. Nu găsește o cale de scăpare.

El oprește pe păcătos din calea păcatului. Păcătosul merge înainte și nu dă seama să se oprească. Trebuie ca Isus să-i apară în față și să-i spună: „Stai!”

O oprire personală. Observați că Isus nu strigă pe nume. Aici e spulșurarea unor scuze ale credincioșilor. Nimeni nu va putea să spună că n'a fost luat în considerație.

Te cheamă afară din păcat numai prin consimțământul tău. Saul n'ar fi scos din păcat, dacă nu și-ar fi dat consimțământul. El spune: „Ce faci, Doamne?” Isus nu ne mântuiește cu sila. El nu scoate pe nimeni din păcat cu forța.

Te îndeamnă, oprindu-te prin surprindere. Saul mergea liniștit pe drum, prin surprindere, Isus îl oprește. El ședea la un ospăț, se îmbuibea în mâncări, beuturi și petreceri, când apărură pe zid o mână scurând. Nu era acolo tot o lucrare divină pentru a-l opri din păcat, tot prin surprindere? Ai putea să spui și tu că te-ai opri la glasul Domnului?

II. EL INDRUMEAZA PE CREDINCIOȘII IN TURMA LUI.

Nu-l lasă pe om între drumuri, ci arată o cale nouă, mai bună.

1. El introduce în rândul credincioșilor. Cetiți textul care spune: „Mergi în Damasc și îți se va spune ce trebuie

să faci.” Iar, pe de altă parte, poruncește lui Anan să meargă la Saul. Asta arată că, în planul lui divin, e ca cei credincioși să fie o familie, să fie uniți ca împreună să se întărească în credință.

2. Să nu călătorești singur pe calea credinței, ci să ai tovarăși și să ajuți și pe alții.

3. Indrumarea din rău în bine. Deosebirea e așa de mare că e numită o trecere de la moarte la viață. E ca omul care amorțit de frig pe drum, în timp de iarnă, și care a fost dus într-o cameră caldă. Ce deosebire de aer, de stare și de simțire! Înainte umbla prin nămolul păcatului stropit și stropind pe alții. Iar acum, în familia creștină, e iubit, iubind pe alții.

III. EL INDRUMEAZA PE OM PE CĂRAREA CERULUI.

Omul nu rămâne numai într-o familie, ca cea creștină, ci, însoțind această familie, merge pe cărarea cerului.

1. Pe această cărare descoperă lucruri și binecuvântări noi. Aici e secretul că creștinul nu se urâște a fi creștin. Astfel, bucuria lui crește din ce în ce mai mult. Descoperirea e ceva nou, provoacă înviore.

2. Pe cărarea cerului poate să vadă mai bine ticăloșia din care a fost scos. Un om, călătorind noaptea, pe un drum necunoscut, căzuse într-o groapă. A început să strige după ajutor. Dimineața trecătorii au lăsat o sfoară și el, agățându-se de ea, a fost scos. Abia acum, când s'a uitat în groapă, a putut să vadă unde a fost.

3. Pe cărarea cerului, ești sigur că ai să ajungi în cer. Când ai pus piciorul pe această cărare, ești sigur că ai scăpat de păcat. Intocmai ca și călătorul ce venea cu vaporul. Când a pus piciorul pe țărnam, a fost sigur că a scăpat de pericolul inecului în valuri. Dar nu numai atât, ci ai și bucuria și siguranța cerului. Pavel aștepta cu nerăbdare clipa când își va vedea Părintele.

Duminecă, 31 August 1941.

Pocăința Ninivci

Textul: Ioan 3:1—10.

I. POCAINȚA MOMENTANĂ

Aceasta e un caz rar, dar posibil, când la prima și la singura predică, se poate că este o cetate.

1. *La o predică nu prea frumoasă, dar amenințătoare.* Astăzi se face atâtea predici; atâtea talent; atâtea îndemni la pocăință și nu se pocăiesc oamenii.

2. *Lipsa de amănare.* Inchipuiți-vă că cei din Ninive ar fi amănat numai pentru o lună, ce s'ar fi întâmplat? Predica spune că planul era, ca peste patruzeci de zile, să fie distruși. Un bolnav a primit o doctorie pe care s'o ia imediat, însă n'a vrut s'o ia, lăsând-o pe a doua zi. Dar peste noapte a murit. Unui om i-a trimis un prieten o scrisoare urgentă și ea s'o citească imediat la primire, în care spunea că s'au hotărât mai mulți ca să-l omoare în noaptea aceea. El însă, în loc s'o citească, a băgat-o în buzunar pentru a doua zi. Și noaptea a fost omorât.

3. *N'au căutat să vadă dacă e adevărat că vor fi distruși.* Ei se știu păcătoși și deci nu mai căutau să fie convingși de adevărul acesta. E interesant astăzi, cum unii, când le predici pocăința, ar vrea să o înconjoare pe motiv că nu sunt păcătoși.

II. POCAINȚA ADÂNCĂ

Sunt unele persoane cari sunt pocăite pe jumătate. Ninivenii nu erau așa.

1. *Pocăința lor era umilitoare.* Regele s'a pogorît de pe tron, poporul s'a îmbrăcat în sac și cenușă. S'au coborât pe treapta cea mai de jos. Femeia păcătoasă, care a venit la Isus, i-a spălat cu lacrimi picioarele. Apostolul Pavel trebuia să se pocăiască jos în țărână și nu pe cal.

2. *În pocăința lor, ei se recunosc de mai păcătoși.* Acesta e o latură a pocăinței. Să te recunoști pe tine ca mare păcătos. Să vezi că ești cu totul în păcat.

3. *Pocăința amestecată cu rugămintă.* La ei era duh sdrobot, o inimă și glasul înălțat spre cer, cerșărire. Fiul rălăcit, când s'a pocăit, s'a rugat în același timp?

4. *Pocăința unilă cu postul.* S'a adâncime mare. Să postească și mare, pentru ca să le fie iertate.

III. POCAINȚA ADEVĂRATĂ

Fără îndoială, pocăința lor era adevărată, căci:

1. *Dumnezeu a aprobat-o.* Pentru că a trecut zările, a ajuns la El și iertat-o și era bună.

2. *Pedeapsa a fost înălțată.* Aceasta e cea mai mare pedeapsă. El iertă și au scăpat. Un criminal să fie spânzurat peste opt zile. Dacă a fost primită sau nu. Așa că au trecut acele opt zile și nu executat. De aici a văzut că ei se aprobăse.

3. *Au fost iertați.* Nu numai că au scăpat de acea pedeapsă, dar și iertate și păcatele. Așa numai se poate pocăința o aduce.

Duminecă, 7 Septembrie 1941.

Bucuria în Domnul

Textul: Filipeni 4:4; Habacuc 3:17

I. CAUZELE BUCURIEI

La izvorul ei, nu e numai o scuză, ci sunt o mulțime.

1. *Căci e în Domnul.* Observați în ambele texte e vorba de o bucurie fiindcă e în Domnul. Pomul e verde pentru că e în pământ. Omul e cald pe timp de iarnă, pentru că e în cameră caldă. În Domnul nu e necaz sau întristare.

2. *Mântuire.* Habacuc spune că e mântuit. „Dumnezeu mântuiește”, spune el. Se poate să scapi de păcat, de moarte și să primești viață și să nu te bucuri? Femeia păcătoasă care a fost adusă la Isus, ca El să confirme judecata și s'o omoare. Pe care El o iartă, o scapă, putea să nu se bucure? Un condamnat

mancă silnică pe viață și care e grațiat, nu va trăi viața sa în bucurie?

3. *Va merge în cer.* Isus a promis că va pregăti un loc pentru noi, sus, în casa Sa. Pavel spune că, suntem cetățeni ai cerului. Nu stărnește o mare bucurie faptul că știi că, trecând din viața aceasta, ai să mergi în cer, la Dumnezeu? În cer e numai bucurie. Apocalipsul spune, că acolo nu e plâns, lacrimă, neceaz, etc. Deci acolo e numai bucurie fără sfârșit. Și sigur un viitor așa de glorios, ne face ca și în prezent să fim, prin toate greutățile vieții, plini de bucurie.

II. NATURA BUCURIEI.

Cercetați și vedeți cum e bucuria creștină.

1. *O bucurie veșnică.* Pavel îndeamnă pe Filipeni să se bucure întotdeauna. Ea ține în viață, dar trece și dincolo în veșnicie. Un sculptor a sculptat o statuie cu chipul unui rege. El însă, l-a făcut pe rege zâmbind. Și zâmbitor a rămas regele pe statuie cât a fost statuia.

2. *O bucurie nesguduită.* Observați, nici foamea, lipsa, pagaba, sărăcie, mizeria, nimic în lume nu poate să biruie bucuria pe care o are un copil al Domnului. Ce, neceazul vremelnic poate să mute din loc o bucurie ce nu va avea sfârșit? Într'un orașel trăia,

într-o căsuță mică, un sărac cizmar, care era un credincios. Peste stradă locuia într'un castel un boier. În timp ce la curtea boierească era gălăge, injurătură, în căsuța credinciosului răsunau cântări de bucurie. Cât era de sărac și totuși era bucurios!

3. *Bucurie rădă.* Nu e prefăcută, nu și se verșă în afară. „Râuri de bucurie curg în inimă”, spune cântarea noastră. Ea e observată. Odată un servitor credincios s'a angajat în slujbă la un necredincios. El însă, nu spusese că e pocăit. După câteva timp stăpâna îl întrebă că nu e el un credincios? Ea a observat zâmbetul său, seninătatea sa, liniștea cu care el înfrunta orice greutate în viață.

III. ROADA BUCURIEI.

Printre multele câștiguri ce le avem dela bucuria dobândită odată cu pocăința noastră, înșrăm:

2. *Câștigăm iubirea și prietenia altora.* O persoană veselă e iubită de oricine. Noi înșine nu putem să ne împrietenim cu cineva care e veșnic posomorât?

3. *Putem influența pe alții să vină la Isus.* Lumea va vedea că e bine să fii creștin și va căuta să se pocăiască, să vină la Isus și să dobândească „bucuria mântuirii.”

LECȚIUNEA SOCIETĂȚILOR FEMEILOR

Studii în *Evanghelia după Ioan*

I. Scriitorul

1. FAMILIA LUI IOAN.

Lecția pe luna Iulie 1941.
Cântare.
Rugăcune pentru program.
Textul: Ioan 1:7.
Introducere: În viitoarele luni, vom studia *Evanghelia după Ioan*. Sper că toate surorile vor studia cu atenție fiecare lecție. În cea dintâi lecție vom reveni asupra mai multor întâmplări în legătură cu viața lui Ioan, scriitorul acestei mari *Evangheli* și să vedem scopul cu care scris-o.

Apostolul Ioan era, probabil din Galilea. Mamă-sa, Salome, a devenit de timpuriu o ucenică a lui Isus. Probabil că era și ea una dintre acele femei galileane, cari îl întovărășeau pe Isus în călătoriile Lui misionare și îngrijeau de cele trebuincioase. (Luca 8:3). La fel, ca și ceilalți urmași ai lui Hristos, ea aștepta ca El să stabilească o împărăție pământească și, nutrind mari speranțe pentru fiii ei, Iacob și Ioan; a făcut acea cerere lui Isus. „Poruncește ca în Impărăția Ta, ace-

și doi fii ai mei să șadă unul la dreapta Ta și unul la stânga Ta." Dacă comparăm versetul 56 din Matei 27 cu Ioan 19:25, reiese că Salome era soră cu Maria, mama lui Isus și în cazul acesta, Ioan a fost verișor primar cu Domnul. Tatăl lui Ioan, bătrânul Zebedei, era un pescar destoinic pe țărmul mării Galileii. Despre el nu știm decât foarte puțin. Era mulțumit cu corabia și să tocmească oameni cari să lucreze pentru el.

2. PRIMA ÎNTĂLNIRE A LUI IOAN CU ISUS.

Ioan Botezătorul era al doilea verișor cu Isus, iar apostolul Ioan era probabil, după cum am văzut primul verișor. Deci Ioan Botezătorul a început să predice Evanghelia despre iertarea păcatelor prin botezul pocăinței, Ioan era printre ucenicii Săi. Iar când Ioan Botezătorul a arătat pe Isus ca pe Mesia cel trimis de Dumnezeu, Ioan a fost printre cei d'ntâi cari au părăsit pe vechiul lor învățător și au urmat ce Cel nou. De fapt, aceasta n'a fost o urmare statornică, căci îl întâlnim a doua oră pescuind cu tatăl său pe marea Galileii, unde Isus îl întâlnește împreună cu fratele său și-i chiamă să fie urmași Săi pentru totdeauna. Ei ascultă, fără nicio zăbavă sau amânare. Incepând de aici, Ioan este necontent în tovărășia lui Isus.

3. CARACTERUL LUI IOAN.

Se crede că Ioan a fost din fire gîngăș, blând, iubitor și cu înclinații spre religie. Cu alte cuvinte, un caracter femeesc. Așa ne este dat în icoane și așa este descris în literatură; iar prietenia deosebită pe care i-a arătat-o Isus, se datora caracterului său, care, din natură, era foarte atrăgător. În orice caz mai sunt multe lucruri, pe care vom încerca să le cunoaștem. Iacob și Ioan au fost numiți de Isus „Fii tunetului”. Ioan a fost acela, care a vrut să oprească pe unul care nu era dintre cei doisprezece, să nu mai scoată demoni în numele lui

Isus. Ioan a fost acela, care a de- să se pogoare foc din cer, ca să ar- 1. Ș
orașul Samariei, pentru că n'a vrut 2. U
primească pe Isus. Ioan a fost acela 3. U
care a urmat pe Isus în curtea ma- 3. U
lui preot, în timp de ceilalți ucen- 4. U
au fugit și L-au părăsit; Ioan a se 4. U
la cruce cu femeile din Galilea în 5. U
timpul răstignirii. Acestea nu pot 5. U
faptele unui om, care din fire e sfîr- 6. U
gîngăș, sau molic. Dîn fire, Ioan e 6. U
furtunos, curajos și neastâmpăr- 7. U
Ioan, acela, pe care îl cunoaștem, e 7. U
Ioan cel schimbat prin influența 8. U
Hristos; el este Ioan cel care e o 9. U
tură nouă în Hristos. El era ucenic 10. U
iubit, pentru că el era acela în car- 11. U
iubirea lui Hristos a găsit curs liber 12. U
și a lucrat în cea mai deplină liber- 13. U
tate și cu cel mai minunat rezultat. 14. U

II. Scopul Evangheliei

După Ioan 12, 13, 29; 3:1—21; 4:14, 42; 6:22—58; 7:31; 8:24, 30, 31, 51; 9:38; 10:9—28; 11:25; 12:32, 35, 44, 46, 47—50.

Până la capitolul 12, scopul evanghelistului se vede clar. Celelalte capitole din Evanghelia lui sunt pentru credincioși, mai ales capitolele 14 până la 17.

Autorul nu ne lasă ca noi singuri să ne formăm părerea despre scopul cu care a scris Evanghelia, ci el singur ne spune: „Dar lucrurile acestea au fost scrise ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și crezând să aveți viață în numele Lui”. Aceasta ne dă cheia adevăratei explicări a Evangheliei în întregime.

După Evanghelia lui, reiese că adevărata religie nu constă în împlinirea legilor din afară, ci în viața nouă lăuntrică. Această viață nouă ne este dată de sus și ea nu vine decât printr-o credință vie în Isus.

În celelalte Evanghelii Isus este reprezentat ca un învățător divin. În Evanghelia lui Ioan el este recunoscut ca Mântuitor.

Intrebări pentru studiu:

1. Știi ceva despre familia lui Ioan?
2. Unde s'a întâlnit Isus prima dată cu Ioan?
3. Ce găsim în Evanghelia după Ioan cu privire la caracterul său?
4. În câte întâmplări din viața lui Isus îl găsim pe Ioan?
5. Ce a făcut Ioan la moartea lui Isus?
6. Ce a făcut Ioan la învierea lui Isus?
7. Spune ceva despre Ioan ca misiionar?

Cine e Hristos:

Lecția pe luna August 1941.

Cântare.

Rugăciune.

Cântare.

Introducere: (de sora conducătoare).

Ioan ne dă poate mai mult decât ori care scriitor, o dovadă clară despre cine este Hristos. În această Evangheliă, el ne dă 7 mărturii despre Hristos. (Aș propune, ca 7 membre să ia și să studieze bine câte un paragraf, ca la întrunire, să poată discuta cum trebuie).

1. MARTURIA TATALUI.

(Ioan 5:37; 8:18.)

În aceste versete Ioan ne spune cum a vorbit aceea voce auzită de Isus și Ioan la botezul Domnului când cerurile s'au deschis și un glas din cer l-a prezentat, ca pe Fiul prea iubit și singurul Fiul al lui Dumnezeu și când Duhul Sfânt S'a pogorât peste El în chip de porumbel. În al doilea loc (8:18) Isus arată prin cuvintele Sale, că-și cunoaște natura Sa divină. Cuvântul lui Isus era un foc nestins, dar n'a rămas singur. Tatăl care l-a trimis a mărturisit despre El.

2. MARTURIA FIULUI.

(Ioan 8:14; 18:37.)

De obicei, aproape nici un om nu poate să facă o mărturisire despre sine, ori cât ar fi de credincios. Pentru că nici un om nu-și înțelege propria sa misiune. El poate să lucreze cu

credințosie și de zi în lucrul pe care Dumnezeu i l-a încredințat și totuși să nu înțeleagă roadele pe care le are acest lucru în lume. Bunăoară un tânăr poate să asculte atunci, când Domnul îi poruncește să plece într-o țară străină, ca să ducă vestea Evanghelică și totuși să nu știe rezultatul pe care-l aduce lucrul său. Dar Hristos a putut mărturisi despre El, pentru că Se cunoștea, Il cunoștea pe Tatăl, își cunoștea originea, își cunoștea soarta, cunoștea misiunea pe care trebuia să o îndeplinească și ce va însemna aceasta pentru lume.

3. LUCRUL SAU. (Ioan 10:25; 5:36).

Răspunsul pe care Isus îl dă de data aceasta, este la fel cu răspunsul pe care-l dă trimișilor lui Ioan Botezătorul. El le vorbește despre lucrul Său. Dovada Dumnezeirii lui Hristos nu e numai în mărturia Sa despre Sine, nici în mărturisirea ce au făcut-o alții despre El, ci în viața Sa, în caracterul Său și în lucrul pe care l-a făcut și-l face încă în lume.

4. SCRIPTURILE. (Ioan 5:39—47).

Isus vorbește aici unor oameni care nu aveau nevoie să le descopere Scripturile, pentru că le cunoșteau. E adevărat că, cunoștința lor nu era spirituală. Isus le vorbește despre El. Dar ei nu pot înțelege, pentru că nu cunoșteau Scripturile, ci pentru că pe ochii lor e un văl. Aceasta ne face să ne gândim la un om, care vrând să cunoască drumul spre un oraș în care n'a mai fost, se oprește și cercetează o carte călăuzitoare și totuși nu urmează învățăturile ei.

5. IOAN BOTEZĂTORUL.

(Ioan 1:7; 5:35.)

Ca unul care vine să adevărească, prin mărturia sa, despre ceea ce a văzut, așa Ioan Botezătorul a venit să declare că ceea ce i s'a descoperit cu privire la vremea lui Hristos. Ea spune că Isus a venit să mărturisească despre lumină și el a fost trimis ca un înaintemergător al lui Hristos.

6. MARTURIA UCENICILOR.

(Ioan 15:27; 19:35.)

Aceasta este o dublă mărturie a adevărului creștinătății. După moartea și învierea lui Hristos, Duhul Sfânt le-a deslegat ucenicilor înțelesul crucii. Ei au mărturisit altora acest adevăr.

7. MARTURIA DUHULUI SFÂNT.

(Ioan 15:27; 16:14.)

Tinta Duhului Sfânt era să slăvească pe Hristos, caracterul Său și lucrul Său. Duhul Sfânt vine la noi, ca să ne învețe cum să tălmăcim poruncile lui Hristos pentru viețile noastre și să ne dea înțelesul lor deplin. Lucrul Duhului Sfânt este un lucru treptat, călăuzind biserica și membrii ei pas cu pas la o cunoștință mai înaltă despre o viață adevărată.

Rugăciune:

După cum aceste mărturisiri au dovedit Dumnezeirea lui Hristos, tot astfel trebuie ca prin viața noastră să arătăm că noi credem în Dumnezeirea lui și să mărturisim aceasta, nu numai cu buzele, ci și prin viață de toate zilele.

Nașterea din nou

Lecția pe luna Sept. 1941.

Cântare: Curățit ești de păcat.

Rugăciune.

Cântare.

Textul: Ioan 1:12—13.

Introducere: Un istoric vechiu ne spune că, un trib din părțile Răsăritului era așa de supărat pe căldura soarelui, încât aveau un obicei ca dimineața, când răsare soarele, să-l întimpeze toți într'un glas cu blesteme să poată produce altceva decât bucurie, atunci când răsare. Lumina este dulce și e plăcut pentru ochi, ca să vadă soarele. Când a răsărit Soarele dreptății, știm că a fost salutat în diferite feluri, de diferite clase sociale. Tot așa se întâmplă și azi cu cei ce aud Evanghelia. Sunt unii cari refuză pe Hristos și sunt alții cari îl primesc, ca pe un Mântuitor.

„NĂSCUȚI DIN NOU”.

În capitol 3 din Evanghelia după Ioan este redată convorbirea lui Isus cu Nicodim. Nicodim era un învățător al legii. Era greu pentru el să creadă că religia poate fi și altceva decât ceea ce se poate pipăi. Pentru el „o împărăție” era ceva politic. „nașterea” ceva fizic și așa mai departe. Felul cum Isus privea religia și viața religioasă, l-a uimit. Dar Isus i-a zis: „Trebuie să vă nașteți din nou.”

NECESITATEA NAȘTERII DIN NOU.

Schimbarea care se face în natura omenească, e așa de radicală și așa de întregă încât e imposibil să fie făcută decât de o putere supraomenească. De aceea Isus spune că ea este lucrarea Duhului Sfânt. El compară Duhul Sfânt cu vântul. Nimeni nu știe de unde vine și încotro merge. Numai Duhul Sfânt e în stare să producă o așa schimbare, care, dintr'o fântână rea, să facă un martor al Său.

DOVADA NAȘTERII DIN NOU.

Într'un cuvânt aceasta este viața nouă. „*Îi auzi vântul.*” Nu putem ști mai mult din tainele vântului, dar vedem și simțim efectul prezenței sale în natură. Tot așa, în nașterea din nou e o taină lucrată de Domnul lui Dumnezeu. Dar putem vedea rezultatele în viața creștinilor și în roadele lor. E greu să deosebești pe un credincios de unul necredincios? „După roadele lor îi veți cunoaște.” Un creștin adevărat va aduce roade pentru Domnul Său. Viața sa... nu numai Duminica în biserică, ci zilnic va fi o mărturie a Domnului. Și atunci nu e mai necesar să întrebăm: „Ești tu credincios?”

Întrebări:

Care este subiectul acestei lecții?
Ce înseamnă să fii născut din nou?
De ce avem nevoie de naștere din nou?

Cum se face nașterea din nou?